Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1565 | 4 PAGINI — 20 BANI | Sîmbătă 8 mai 1954

Să ne iubim şi să ne respectăm profesorii

E un lucru minunat dar foarte greu să faci educaţie copiilor, să-i formezi din punct de vedere intelectual, să faci din fiecare un om întreg, un constructor de nădejde al vieţii noastre noi.

Ani în şir se pregăteşte profesorul pînă ajunge să fie un bun pedagog. Dar munca lui nu se opreşte aici. Dimpotrivă, abia începe. Zi de zi, seară de seară, uneori pînă noaptea tîrziu el cercetează tratatele de specialitate, cărţi de metodica, broşuri şi reviste, întocmeşte planuri de lecţii, pentru ca în clasă, în faţa elevilor, să se prezinte totdeauna temeinic pregătit, să explice lecţia curgător, pe înţelesul tuturor şi totodată la un înalt nivel ştiinţific.

Inţelegînd gîndurile şi dorinţele elevilor, canalizîndu-le just sentimentele şi pasiunile, profesorii au dat ţării mii de tineri cu care ne mîndrim, care fac cinste uzinei, ori şantierului, gospodăriei agricole colective sau de stat unde lucrează, facultăţii în care studiază.

Elevii patriei noastre văd în profesor un prieten apropiat, un frate mai mare, un părinte a cărui singură dorinţă este de a-i educa, a-i instrui.

Profesorul Bădulescu, de la Şcoala medie de 10 ani de băieţi nr. 4-13 din Bucureşti este stimat şi iubit de elevii lui pentru pregătirea de care dă dovadă, pentru permanenta grijă pe care le-o poartă. Elevii urmăresc cu atenţie explicaţiile lui şi sînt disciplinaţi în clasă, îi cer sfatul ori de cîte ori au de rezolvat cîte o problemă. Ca rezultat al acestui fapt numeroşi elevi ai şcolii medii de 10 ani de băieţi nr. 4-13 obţin rezultate bune la învăţătură, iar la absolvirea şcolii sînt oameni cu un bogat bagaj de cunoştinţe, dornici de muncă, pregătiţi pentru viaţă.

Respectul faţă de profesori este un element important al disciplinei conştiente în şcoală. Acolo unde nu există disciplină nu se pot obţine succese, pentru că nu se pot ţine lecţiile în bune condiţii, nu se poate asigura asimilarea cunoştinţelor predate. Cu toate acestea se mai găsesc încă unele şcoli ai căror elevi nu sînt respectuoşi faţă de profesorii lor, nu le ascultă întotdeauna sfaturile, sînt obraznici şi deseori se preocupă la cursuri de cu totul altceva, stînjenind buna desfăşurare a lecţiilor.

In scrisoarea sa, Monica Stoian, elevă a Şcolii medii de 10 ani din Călăraşi, ne spune că la şcoala unde învaţă se petrec lucruri cu totul inadmisibile. Cîţiva elevi din clasa a 10-a B. au ajuns pînă acolo încît într-o oră de limba romînă, în loc să asculte explicaţiile tovarăşului profesor, au început să se bată, provocînd rîs în clasă.

Eleva Floarea Tudora de la Şcoala medie tehnică zootehnică din Slatina, pe lîngă faptul că fuge mereu de la ore şi nu-şi pregăteşte lecţiile, mai răspunde şi obraznic atunci cînd profesorul o întreabă de ce n-a învăţat.

După cum relatează în scrisoarea sa eleva Ana Beldie de la Şcoala medie tehnică de construcţii din Brăila, în clasa din care face ea parte, disciplina lasă mult de dorit; unii elevi, printre care Aurel Cocoş, nu dau importanţă sfaturilor şi îndrumărilor tovarăşilor profesori, ceea ce a făcut ca numărul elevilor corigenţi în primul semestru să fie de peste 50 la sută.

Este ştiut faptul că elevii nedisciplinaţi, lipsiţi de respect faţă de profesor, care-şi permit obrăznicii, sînt întotdeauna aceia care au dat dovadă de lene şi nepăsare, care au rămas în urmă la învăţătură, codaşii, chiulangiii, îngîmfaţii. Incercînd să fie remarcaţi cu orice preţ, să-şi dovedească „curajul", „îndrăzneala", elevii nedisciplinaţi de felul celor despre care am vorbit încalcă cele mai elementare reguli de bună cuviinţă, se consideră „eroi" dacă au trecut pe lîngă profesor fără să-l salute sau dacă i-au răspuns necuviincios. Dar asemenea acte nu trezesc admiraţia nimănui, iar „gloria" ieftină de care aceşti nedisciplinaţi se vor bucura în rîndurile celor de o seamă cu ei va contribui numai la izolarea lor de colectiv.

Există însă cazuri — şi acestea sînt cele mai grave cînd colectivul clasei se asociază acestor indisciplinaţi sau trece pe lîngă cazurile de indisciplină cu o „binevoitoare" indiferenţă. De ce au rîs elevii clasei a X-a B. de la Şcoala medie de 10 ani din Călăraşi atunci cînd unele elemente „viteze" — fără îndoială codaşii clasei — şi-au permis să se bată în timpul orei? Au socotit ei această gravă necuviinţă o „nevinovată manifestare copilărească?"

O asemenea lipsă de principialitate, de exigenţă, este cît se poate de ruşinoasă pentru colectivul unei şcoli. Oare aşa se vor comporta în viaţă aceşti viitori absolvenţi, oare şi în producţie vor da ei dovadă de împăciuitorism?

Este cu atît mai inexplicabilă această atitudine cu cît în clasa amintită sînt mulţi utemişti. In loc să fie primii care să-i demaşte pe indisciplinaţi, să ia atitudine hotărîtă împotriva lor, să-i tragă la răspundere în numele colectivului, ei s-au complăcut în această atmosferă, au păşit liniştiţi în coada masei. Intr-o asemenea situaţie se poate spune limpede că organizaţia U.T.M. n-a ştiut să-i educe, că ea duce o activitate formală.

Munca de educaţie nu trebuie lăsată numai pe umerii profesorilor. Organizaţia U.T.M. din şcoală răspunde direct de atitudinea elevilor, de comportarea lor faţă de tovarăşii profesori.

Organizaţiile U.T.M. sînt datoare să arate elevilor că pentru a realiza scopurile mărețe spre care tinde tineretul nostru muncitor, ei trebuie să-şi însuşească multe cunoştinţe, să se pregătească temeinic în şcoala medie şi că pentru aceasta ei trebuie să urmeze sfaturile şi indicaţiile profesorilor.

Organizaţiile U.T.M. din şcoli e necesar să pună un mare accent pe educarea elevilor în spiritul unei discipline înalte. Ele vor reuşi aceasta dacă vor şti să iniţieze acţiuni vii, interesante, care să satisfacă pe fiecare dintre elevi, dacă vor combate la timp orice manifestare de indisciplină, de nepoliteţe faţă de profesori, dacă-i vor demasca pe dezorganizatori şi vor mobiliza opinia colectivului împotriva celor care încalcă disciplina.

Tăria colectivului clasei, eficacitatea măsurilor disciplinare luate împotriva celor ce încalcă ordinea, a celor ce tulbură orele de curs şi au o atitudine necuviincioasă faţă de cadrele didactice, depinde în bună măsură de priceperea organizaţiei U.T.M. de a forma în clasă o părere unanimă, o opinie publică în ceea ce priveşte necesitatea de a se păstra disciplina. Educînd colectivul în această direcţie şi antrenîndu-l să judece şi să ia atitudine energică faţă de elevii nedisciplinaţi, vom putea lichida cu mai multă uşurinţă lipsurile ce mai există în şcoli în ce priveşte disciplina.

Comitetele regionale, raionale sau orăşeneşti U.T.M. joacă un rol de seamă în educarea la elevi a respectului faţă de profesor.

Nu putem face însă educaţie stînd în sediul comitetului raional, orăşenesc sau regional U.T.M., ori trimiţînd activişti pe teren, pentru diferite „sarcini operative" cum se întîmplă adesea. Activiştii trebuiesc îndrumaţi aşa încît să ajute la soluţionarea unor abateri de la disciplină în şcoli, ei trebuie să fie aceia care să imprime în rîndul elevilor respectul faţă de profesor prin exemplul personal, prin însăşi purtarea lor tovărăşească faţă de aceştia.

Mobilizînd activiştii U.T.M., profesorii, părinţii elevilor, cadrele conducătoare ale organizaţiilor U.T.M. din şcoli, pe elevii harnici şi serioşi, să acţioneze uniţi împotriva oricăror abateri de la disciplina şcolară, vom putea dezrădăcina orice manifestare de indisciplină, de lipsă de respect faţă de profesori, vom contribui la ridicarea pe o treaptă mai înaltă a procesului de învăţămînt din şcolile noastre.

O bătălie cîştigată numai pe jumătate

BIRCA (de la trimisul nostru Cîrstea Marin).

Muncile agricole de primăvară au început mai tîrziu în comuna Birca din raionul Segarcea — abia în primele zile ale lunii aprilie. Nu le-a fost de loc uşor ţăranilor muncitori din Birca să ducă pînă la capăt toate lucrările, dar au izbutit. Intrecerea patriotică între comuna lor şi comuna Giurgiţa a fost pentru ei un puternic îndemn în cîştigarea bătăliei însămînţărilor.

Organizarea temeinică a muncii, cît şi munca politică dusă de către agitatorii organizaţiei de partid în rîndurile ţăranilor muncitori au dat roade frumoase.

Viteza medie zilnică — de 350 hectare pe zi — a fost realizată şi chiar depăşită mereu cu 30—50 hectare, iar uneori cu mai mult.

Au fost grăpate mai bine de 1000 hectare ogor de toamnă şi aproape 1500 hectare cu grîu de toamnă. Arăturile de primăvară au fost făcute în întregime. Culturile din prima epocă au fost însămînţate de grabă. Mazărea, sfecla de zahăr, floarea soarelui, cartofii şi altele au fost însămînţate din primele 10 zile.

Folosind din plin timpul prielnic, ţăranii muncitori din Birca au început însămînţatul porumbului iar după 3 mai au pornit la însămînţatul bumbacului.

Pînă la 6 mai, se însămînţaseră cele 1583 hectare planificate cu porumb şi aproape 800 hectare cu bumbac. In comuna Birca mai sînt acum de însămînţat doar 40 hectare cu bumbac, suprafaţa planificată să fie cultivată cu legume care se însămînţează mai tîrziu şi alte 25 hectare planificate să fie însămînţate cu cînepă.

Pilda vie a comuniştilor a mobilizat pe ţăranii muncitori în executarea la vreme a lucrărilor agricole. Comuniştii Ion Gh. Roşu, Gogu Pîrvu, Gh. Dudoiu, Constantin Crînguş şi alţii au fost cei dintîi din comună care au pornit la însămînţat. Utemiştii au urmat îndeaproape pe comunişti, mobilizînd totodată pe tinerii ţărani muncitori să însămînţeze la timp. Utemiştii Gh. I. Bălan, Marin I. Gidăr, Constantin D. Ruselea, Gh. Polbăniceanu şi alţii au fost printre primii din comună la însămînţări.

Munca plină de avînt a ţăranilor muncitori a fost rodnică. In întrecerea patriotică comuna este fruntaşă, iar pe întreg raionul Segarcea de asemenea se numără printre comunele fruntaşe.

Dacă în desfăşurarea însămînţărilor s-au obţinut succese frumoase, nu înseamnă însă că în comună nu sînt lipsuri în această direcţie.

In actuala campanie agricolă a existat prea puţină preocupare pentru popularizarea metodelor avansate de muncă în rîndurile ţăranilor muncitori. Metoda însămînţării porumbului în cuiburi dispuse în pătrat a fost foarte slab extinsă. Numai aşa se explică de ce din întreaga suprafaţă însămînţată cu porumb doar 15 hectare au fost însămînţate în cuiburi aşezate în pătrat. Gospodăria agricolă colectivă din comună a însămînţat în cuiburi aşezate în pătrat întreaga suprafaţă cu porumb. Şi unii ţărani muncitori, ca Marin I. Gidăr, I. N. Călin, Nicolae N. Stoenac, Florea M. Purcărea, Ion Greblă şi alţii au însămînţat de asemenea porumbul în cuiburi aşezate în pătrat. Aceste frumoase exemple nu au fost popularizate îndeajuns, iar ţăranii muncitori nu au fost îndrumaţi să le urmeze.

Comuna Birca a cîştigat fără doar şi poate bătălia însămînţărilor — dar numai pe jumătate în ceea ce priveşte executarea lor la timp — căci în ceea ce priveşte aplicarea metodelor avansate de muncă, a pierdut-o.

Toate forţele pentru executarea la timp a lucrărilor agricole de primăvară

Situaţia însămînţărilor pe ţară

Pînă la închiderea campaniei însămînţărilor de primăvară mai sînt cîteva zile.

In majoritatea regiunilor, oamenii muncii din agricultură, au făcut eforturi serioase şi au învins greutăţile cauzate de o iarnă aspră şi prelungită, însămînţînd la timp şi în condiţii agrotehnice cît mai bune.

Suprafaţa însămînţată pînă în prezent reprezintă 81 la sută faţă de planul însămînţărilor de primăvară.

Muncind cu avînt, ţăranii muncitori din regiunile Iaşi, Baia Mare, Stalin, Oradea şi Bîrlad au obţinut însemnate succese în campania agricolă de primăvară, însămînţînd pînă la această dată peste 90 la sută din suprafaţa prevăzută.

De asemenea, în ultimele zile au făcut progrese simţitoare regiunile Galaţi, Piteşti şi Bucureşti — care totuşi continuă încă să rămînă în urmă.

Depăşirea vitezei zilnice de lucru în numeroase regiuni şi în special în regiunile Galaţi, Piteşti, Arad şi Bucureşti, care au realizat în ultimele două zile o depăşire de 10—55 la sută, arată nu numai că regiunile respective au mijloace suficiente, dar în acelaşi timp că lipsurile pot fi lichidate, dacă acţiunile sînt bine organizate, îndrumate cu pricepere şi hotărîre.

Timpul este înaintat. Orice întîrziere în executarea însămînţărilor are ca urmare o scădere simţitoare a recoltei.

Pentru a asigura recolte îmbelşugate, care să satisfacă cerinţele mereu crescînde ale oamenilor muncii, trebuie să ne dublăm eforturile, grăbind terminarea însămînţărilor.

Ţinînd seama de importanţa deosebită acordată în acest an culturii porumbului, în toate regiunile şi în special în regiunile Suceava, Ploeşti, Timişoara, Cluj, Craiova, Galaţi, Piteşti, Arad şi Bucureşti, care au încă de însămînţat suprafeţe mari de porumb, trebuie ca ţăranii muncitori să fie îndrumaţi să folosească fiecare oră prielnică pentru însămînţări, pentru a grăbi ritmul însămînţărilor.

De asemenea, să se dea toată atenţia însămînţării bumbacului la vreme potrivită şi într-un timp cît mai scurt, pentru ca plantele să se poată dezvolta bine, iar capsulele să se coacă uniform.

Oameni ai muncii de pe ogoare! Sarcina voastră principală în prezent este terminarea însămînţărilor. Grăbiţi deci muncile pentru terminarea la timp a însămînţărilor din această primăvară!

Conducători pricepuţi numai la scuze

GALAŢI (de la corespondentul nostru Iancu Trifan)

Bătălia pentru terminarea la timp a însămînţărilor este grea. Biruitor în această bătălie este acela care ştie să folosească toate mijloacele şi forţele de care dispune. Dar nu este de ajuns numai atît: lupta trebuie cîrmuită de conducători destoinici care să urmărească zilnic operaţiile şi să ia la timp măsurile necesare. Despre astfel de oameni care au condus şi conduc cu pricepere însămînţările s-ar putea scrie o pagină, un ziar. Dar mai mult se poate scrie din regiunea Galaţi despre unii conducători care nu numai că dau dovadă de nepricepere dar nici nu cunosc nimic despre forţele de care dispun.

In comuna Filimon Sîrbu, regiunea Galaţi, planul de însămînţări a fost îndeplinit numai în proporţie de 49 la sută pînă în ziua de 6 mai. Din suprafaţa ce trebuie însămînţată cu porumb, pînă la aceiaşi dată nu s-a însămînţat decît 12,25 la sută.

Să vedem cum muncesc aici conducătorii?

Tovarăşul Fulger Radu, preşedintele sfatului popular comunal şi tovarăşul Radu Tînţăreanu, agent agricol, nu cunosc cîte atelaje sînt în comună, nu cunosc care este ritmul zilnic la însămînţări. In general ei nu cunosc nimic iar treaba merge prost. Munca înaintează în dezordine, fiind lipsită de un bun conducător.

Terenul însămînţat zilnic este foarte mic; de exemplu în ziua de 6 mai nu s-au însămînţat decît 16 hectare. Dacă se foloseau toate atelajele de care dispune comuna puteau fi însămînţate peste 50 de hectare. Discutînd cu preşedintele sfatului popular şi cu agentul agricol despre această rămînere în urmă, auzi de la ei numai scuze; ei spun că în comuna lor încă mai există teren moale.

Am fost martorul unei discuţii însufleţite purtate de mai mulţi ţărani muncitori cînd prin comuna lor a trecut un camion încărcat cu plantatoare pentru însămînţarea porumbului în cuiburi aşezate în pătrat. Asemenea plantatoare în număr de 43 au sosit şi la cele două gospodării colective din această comună, dar pînă în prezent nu sînt folosite. Prin dispozitivul lor nu a trecut nici un grăunte de porumb. In comună nu s-a însămînţat nici un hectar de porumb în cuiburi aşezate în pătrat.

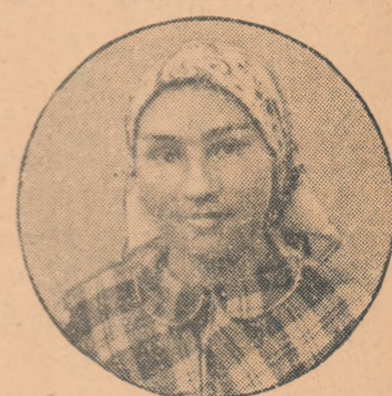
Insămînţările se desfăşoară prost datorită faptului că atît sfatul popular, cît şi organizaţia de bază U.T.M. din această comună nu au desfăşurat o largă muncă politică în rîndurile ţărănimii muncitoare. Nu s-au folosit gazeta cetăţenească şi panoul de onoare, din simplul motiv că un există aşa ceva în comună.

Rămînerea serioasă în urmă a muncilor agricole de primăvară şi în mod special a însămînţării porumbului, trebuie să determine organele de stat ale raionului Filimon Sîrbu ca şi comitetul raional U.T.M. să ia neîntîrziat măsuri energice pentru lichidarea rapidă a rămînerii în urmă.

Fruntaşi în agricultură din raionul Băileşti

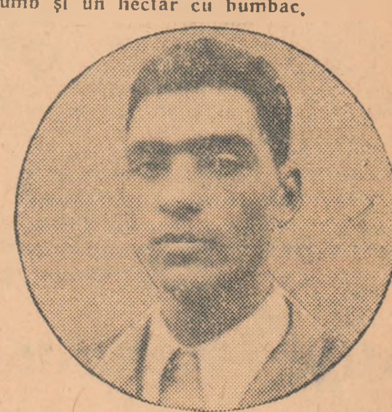
ALEXANDRU CEAUŞU, membru al gospodăriei colective din comuna Afumaţi, raionul Băileşti. Participă cu regularitate la munca în gospodărie, antrenînd totodată şi pe ceilalţi utemişti şi tineri. Deşi gospodăria a început lucrările agricole de primăvară numai la 6 aprilie, el are pînă acum 43 zile-muncă.

ELENA MITROI, membră a gospodăriei colective „23 August" din Băileşti, contribuie la succesul campaniei de primăvara muncind zi de zi în gospodărie. Datorită depăşirilor de normă, pînă acum a totalizat peste 45 zile-muncă.

ELENA OANŢĂ, membră a întovărăşirii agricole „Inainte" din comuna Siliştea, raionul Băileşti, a însămînţat la timp 70 ari cu sfeclă de zahăr, un hectar cu porumb şi un hectar cu bumbac.

MITRU ŞTEFAN, ţăran muncitor cu gospodărie individuală din comuna Afumaţi, raionul Băileşti, a fost printre primii din comună la însămînţatul porumbului, care acum a şi răsărit.

„ŞTAFETA SCÎNTEII TINERETULUI"

La prima ediţie

1947: Intr-o zi cu soare călduţ de primăvară, din dreptul bornei kilometrice 100 de pe şoseaua Bucureşti—Oraşul Stalin urma să se dea prima plecare în cursa de marş organizată de ziarul „Tînărul Muncitor", organ al Uniunii Tineretului Muncitoresc. — In această dimineaţă venise la locul plecării alături de acei care aveau să se întreacă şi un mare număr de spectatori. Cu toţi doreau să le ureze drum bun.

...Se dă plecarea. Minutele se scurg repede. Ştafeta este predată din mînă în mînă. Rămîn în urmă localităţile Cîmpina, Băicoi, Ploeşti. Pe străzile Capitalei îşi face apariţia cunoscutul mărşăluitor I. Baboe de la A. S. Telefoane —echipă care de altfel cîştigă ultima etapă precum şi prima ediţie a ştafetei de marş.

De la km. 100...

1948: Din nou ne aflăm în dreptul aceleiaşi borne kilometrice, pe acelaşi drum asfaltat. Şi de data aceasta starterul anunţa plecarea în cea de a doua ediţie a ştafetei. Sînt însă cu mult mai mulţi concurenţi ca în anul trecut. Numărul lor trece de 150. Alături de I. Baboe, Dumitru Paraschivescu, se aflau şi alţi tineri.

Cînd razele de soare începuseră a nu mai fi aşa de fierbinţi, pe străzile capitalei îşi face apariţia Dumitru Paraschivescu de la asociaţia Godeanu care aduce dealtfel şi victoria echipei sale.

Cîştigătorii - dinamovişti

1949: Pentru cea de a treia ediţie a ştafetei de marş şi de data aceasta sportivii s-au pregătit cu intensitate. Tineri ca Petrescu, Mureşan, Marghiescu, Cojocaru, aveau să fie principalii animatori ai cursei. Dealtfel ei sînt aceia care preiau iniţiativa şi conduc pînă aproape de kilometrul 18 cînd sînt întrecuţi de mărşăluitorii Paraschivescu, Gliga, Vasilescu şi alţii. In 10 ore, 13 minute şi 10 secunde participanţii au parcurs cei 100 de kilometri. De această dată dinamoviştii sînt aceia care cîştigă cursa şi deci cupa cu care fusese dotată competiţia.

Numeroşi tineri muncitori

1950: La luarea startului o ploaie măruntă se cernea din văzduh. Timpul, mai puţin favorabil, nu a făcut pe nici un concurent să renunţe la ştafeta de marş organizată de ziarul „Scînteia tineretului". De această dată concurenţilor din anii trecuţi aveau să li se alăture la start un număr tot mai mare de tineri muncitori de la uzinele „23 August", „Vasile Roaită" şi „30 Decembrie". Şi de această dată mărşăluitorii dinamovişti sînt acei care au cîştigat pentru a doua oară cupa acestei competiţii.

In frunte-Ion Baboe

1951: Cînd a trecut primul prin Ploeşti, tînărul mărşăluitor Ion Coman de la „Metalul 21 Decembrie" a fost oprit pentru cîteva clipe de o fetiţă pe a cărei cravată roşie, soarele primăvăratec îşi trimetea cu dărnicie razele. Cîştigătorul însă nu era cunoscut. De data aceasta tot I. Baboe este acela care a trecut primul linia de sosire.

Mărşăluitorii „Flamurii Roşii"

1952: La sosire aşteptau un număr însemnat de spectatori. Tineri ca Oprea Constantin, Barbu Gheorghe, Pavel Stelian care se menţinuseră în plutonul fruntaş sînt cu greu întrecuţi pe ultimele sute de metri de N. Liga. Aportul lor însă se face simţit atunci cînd se fac ultimele calcule. Echipei mărşăluitorilor de la „Flamura Roşie" F.R.B. de această dată avea să i se decearnă titlul de cîştigătoare a celei de a 6-a ediţii a tradiţionalei curse de marş.

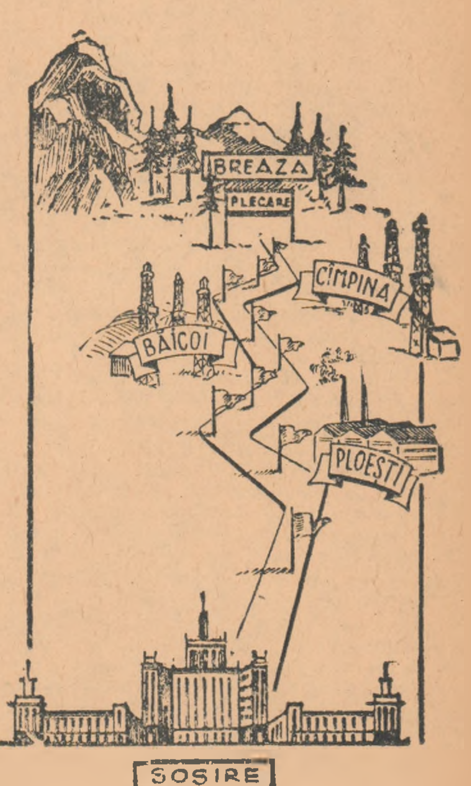
O întrecere disputată

1953: Cei 14 mărşăluitori adunaţi în dreptul bornei kilometrice 100 reprezintă tot atîtea asociaţii şi colective sportive. Membrii echipei Spartac sînt animatorii ştafetei. Lupta în ultimul schimb se dă între V. Teodosiu şi D. Paraschivescu care dealtfel trece primul linia de sosire în aplauzele spectatorilor adunaţi în faţa Combinatului Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".

Cine va învinge?

1954: In acest an orice pronostic este riscat. Socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea de la... start. Duminică însă în jurul orelor 17 se va şti cu siguranţă asociaţia sportivă învingătoare.

I. NEACŞU

Informaţii

- Plecarea în „Ştafeta de marş a „Scînteii tineretului" se va da duminică 9 mai de la piatra kilometrică 100 — Breaza.
- Concurenţii sînt aşteptaţi să sosească în Bucureşti, în Piaţa Scînteii, în jurul orelor 16,30.
- Printre sportivii ce se vor întrece în cadrul ştafetei se află şi cei de la asociaţiile Flamura Roşie, Locomotiva, Dinamo, Progresul, Metalul — „Mao Ţze-dun", Rezervele de muncă etc.
- Convoiul ştafetei pleacă spre Breaza sîmbătă 8 mai, orele 15.

Utemişti şi tineri muncitori de pe ogoare!

Incepînd din 11 mai a. c. „Scînteia tineretului" va publica în fiecare marţi şi vineri

PAGINA tineretului muncitor DE LA SATE

In această pagină veţi găsi ştiri şi reportaje despre viaţa şi munca tinerilor ţărani muncitori, experienţa înaintată a fruntaşilor în agricultura din Uniunea Sovietică şi de la noi din ţară, viaţa culturală şi sportivă a satelor, răspunsuri la întrebările cititorilor etc.

Incetarea din viață a actorului Georgescu Timică

In noaptea de 6 spre 7 mai a încetat din viață, după o boală grea, Georgescu Timică, artist al poporului din R.P.R., decorat cu „Ordinul Muncii" clasa I-a.

Din anul 1906, cînd și-a început cariera artistică în calitate de corist într-o trupă de operetă, Georgescu Timică a slujit cu devotament scena romînească, fiind unul din actorii cei mai talentați și mai iubiți de publicul nostru.

Alături de N. Leonard, V. Maximilian, C Tănase și alți artiști îndrăgiți de public, Georgescu Timică a interpretat roluri în numeroase operete, comedii și reviste pînă în anul 1928, cînd a părăsit opereta, dedicîndu-se teatrului dramatic.

In teatru, Georgescu Timică s-a distins prin interpretarea realistă, plină de humor și de cald umanism a unor roluri din piesele marelui repertoriu clasic și contemporan, romîn și universal. Au fost mult apreciate de public creațiile sale în piesele „Cum vă place" de W. Shakespeare, „Pygmalion" de B. Shaw și altele.

Incepînd din anul 1947, Georgescu Timică a făcut parte din ansamblul Teatrului Național „I. L. Caragiale" unde a avut posibilitatea să-și manifeste marile sale însușiri scenice în piese ca „Conu Leonida față cu reacțiunea" de I. L. Caragiale, „Argilă și porțelan" de A. Grigulis, „Ziua cea mare" de Maria Banuș și altele. Pe scena Teatrului Armatei, Georgescu Timică a jucat în „Școala calomniei" de Sheridan, iar pe scena Teatrului Municipal în „Invingătorii" de B. Cirskov.

Creația lui Georgescu Timică în ultimul său rol, Sufleorul, din piesa „Matei Milo" de Mircea Ștefănescu, va rămîne neuitată pentru toți aceia care s-au emoționat, au rîs și au plîns — rînd pe rînd — admirînd măestria acestui mare actor.

Membru al P.M.R., devotat slujitor al primei noastre scene, Georgescu Timică a muncit cu abnegație pentru înflorirea artei teatrale romînești, pentru dezvoltarea ei pe drumul realismului socialist.

Moartea lui Georgescu Timică înseamnă pentru teatrul romînesc pierderea unui actor de mare talent, pătruns de înalta misiune a artistului, prețuit de masele largi ale oamenilor muncii.

Pentru toți cei care l-au cunoscut și i-au fost în preajmă, înseamnă pierderea unui om, a unui prieten și coleg iubit.

Pentru tinerii studenți și actori începători înseamnă pierderea unui profesor și sfătuitor înțelept, care a adăugat la experiența îndelungată pilda unei atitudini cetățenești și a unei maestrii cucerite prin muncă.

Amintirea scumpului nostru prieten și coleg Georgescu Timică, va rămîne mereu vie în inimile noastre,

ALEXANDRESCU SICĂ
ANTONIU COSTACHE
ANGHELESCU MARCEL
BALTĂȚEANU NICOLAE
BELIGAN RADU
BRABORESCU ȘTEFAN
BULANDRA STURZA LUCIA
BUZESCU AURA
CALBOREANU GHEORGHE
CIPRIAN GHEORGHE
CLUCERU SONIA
FILLOTI MARIA
FINTEȘTEANU ION
FINȚI ALEXANDRU
GIUGARIU ALEXANDRU
GHELERTER MONI
IANCOVESCU ION
MANOLESCU ION
MAXIMILIAN VLADIMIR
MOLDOVAN VASILE
SADOVA MARIETA
STORIN GHEORGHE
ȘAHIGHIAN ION
TALIANU ION
VASILIU BIRLIC GR.
VRACA GEORGE

Adunarea festivă consacrată Zilei radiofoniei

Vineri seara, în sala Ateneului R.P.R., a avut loc adunarea festivă consacrată Zilei radiofoniei.

La adunare au participat reprezentanți ai Ministerului Poștelor și Telecomunicațiilor, Ministerului Energiei Electrice și Industriei Electrotehnice, Ministerului Culturii, reprezentanți ai presei centrale, redactori, artiști, scriitori, tehnicieni, funcționari, colaboratori ai Direcției Generale Radio, oameni ai muncii din industria electrotehnică.

In prezidiul adunării au luat loc tovarășii D. Simulescu, ministrul Poștelor și Telecomunicațiilor, C. Prisnea, locțiitor al ministrului Culturii, Nestor Ignat, redactor șef adjunct al ziarului „Scînteia", Melita Apostol, director general adjunct al Direcției Generale Radio, Ion Manolescu, artist al poporului din R.P.R., academicianul Victor Eftimiu, Alfred Alessandrescu, maestru emerit al artei din R.P.R., compozitorul Ion Dumitrescu, laureat al Premiului de Stat, ing. M. Baier din Direcția Generală Radio.

Adunarea festivă a fost deschisă de tov. D. Simulescu, ministrul Poștelor și Telecomunicațiilor.

Despre 7 mai, Ziua radiofoniei, a vorbit tov. C. Prisnea, locțiitor al ministrului Culturii.

Vorbitorul a arătat că acum 59 de ani, la 7 mai 1895, marele savant rus A. S. Popov a prezentat pentru prima dată în lume, în fața celor mai de seamă reprezentanți ai științei și tehnicii din cadrul societății ruse de fizico-chimie, invenția sa, aparatul de radio-recepție.

Tov. C. Prisnea a arătat apoi că în anii de după 23 August 1944, radioul a căpătat în țara noastră o serioasă dezvoltare. Urmînd exemplul radioului sovietic, folosind experiența sa valoroasă, beneficiind de ajutorul tehnic nemijlocit al Uniunii Sovietice, radioul a devenit un bun al poporului nostru muncitor.

A urmat apoi un concert interpretat de formațiile muzicale, vocale și instrumentale ale Direcției Generale Radio. (Agerpres)

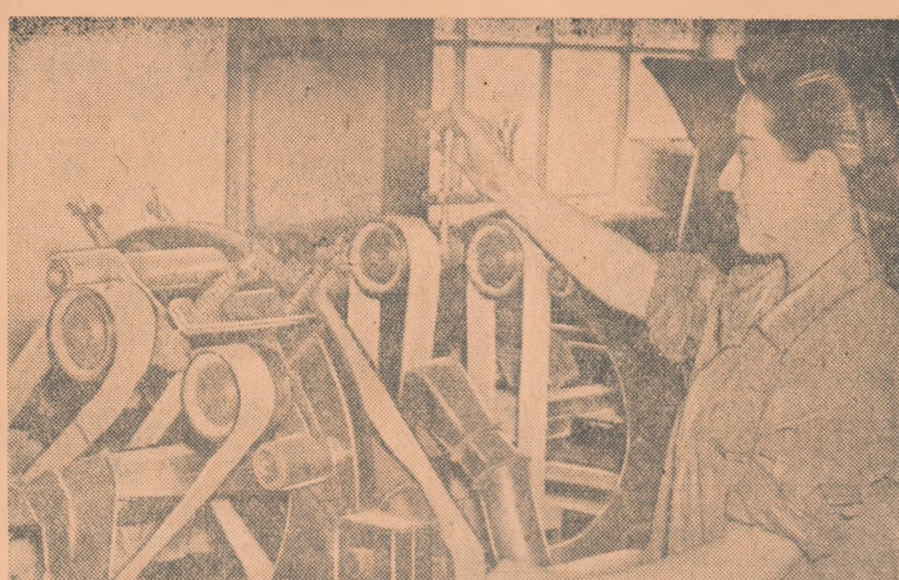
Decernarea Drapelului de Producție al Consiliului de Miniștri fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej"

Ca prețuire a realizărilor obținute în anul 1953, colectivul fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" din Capitală, a primit Drapelul de Producție al Consiliului de Miniștri.

Festivitatea înmînării acestei înalte distincții a avut loc vineri după amiază, în sala mare a fabricii de confecții, unde un mare număr de muncitori, tehnicieni, ingineri și funcționari din fabrică și invitați din alte întreprinderi ale Capitalei au venit la sărbătoarea muncii rodnice

Adunarea a fost deschisă de tov. Ana Lupan, președinta comitetului de întreprindere, care a vorbit despre grija partidului și guvernului pentru stimularea întrecerii socialiste.

Tov. Alexandru Sencovici, ministrul Industriei Ușoare, a dat apoi citire hotărîrii cu privire la acordarea Drapelului de Producție al Consiliului de Miniștri și a premiului de 500.000 lei fabricii de confecții „Gh. Gheorghiu-Dej" pentru succesele obținute în lupta pentru traducerea în viață a programului de măsuri economice elaborat de plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din august 1953.

O deosebită grijă se acordă în prezent la fabrica Iprofil „Republica" din Sibiu, creșterii producției de creioane și îmbunătățirii calității acestora.
In fotografie, tînăra Prodea Rafira, folosind din plin timpul de lucru și organizîndu-și bine munca reușește să-și depășească zilnic norma cu 120 la sută.

Din experiența Comsomolului

Voința și prietenia înving totul

Sîntem 13 prietene și toate de profesie mulgătoare. Despre profesia noastră vorbim cu mîndrie. Au fost însă timpuri cînd președintele colhozului cu greu reușea să convingă o tînără colhoznică să lucreze la fermă.

Dar președintele colhozului nostru, comunistul Makar Alexandrovici Kiriliuk s-a adresat comsomolistelor:

— Fetelor, conducerea colhozului are nădejde în voi, împreună vom reuși să îmbunătățim munca la fermele de creștere a vitelor.

Am început cu repararea încăperilor fermei. Pînă acum grajdurile aveau pe jos pămînt. In locul acestuia am făcut o podea înclinată din ciment, prevăzută cu canale. Totul a devenit mai curat și mai ordonat. Am deschis o cameră de odihnă pentru mulgătoare în care am adus un aparat de radio, am instalat lumină electrică, am așezat o masă și bănci.

In anul 1950, cantitatea de lapte planificată să se mulgă de la fiecare vacă era de 1700 litri. Noi ne-am luat angajamentul să obținem de la fiecare vacă cîte 2.000 litri de lapte. Fetele s-au străduit mult să-și îndeplinească planul dar nu toate au reușit. Ne amintim și acum cu cîtă însuflețire au vorbit fetele la adunarea de comsomol, adresîndu-se președintelui:

— Dați-ne nutreț bun pentru vite și vom îndeplini planul! Dacă nu vom avea nutreț, nu veți avea nici lapte!

— Aveți dreptate fetelor — a răspuns președintele, — dar nutrețul nu cade din cer. Trebuie să-l folosim rațional pe acesta pe care îl avem.

Nu ne mai amintim cui i-a venit în minte ideea fericită, de a cere să ni se repartizeze nouă 5 hectare de pămînt înțelenit.

Toți comsomoliștii din colhoz au ieșit sîmbăta să sape canale de scurgere. Mai tîrziu am arat lunca, iar primăvara am semănat sfeclă furajeră. Ne-am ocupat de plantație pe rînd. Plantația a dat o recoltă bogată. Sfecla era mare și bogată în zahăr, bună de pus la expoziție. Am strîns cîte 850 de chintale la hectar. Frunzele le-am însilozat.

Conducerea colhozului a încheiat un contract cu fabrica de zahăr din apropiere și noi am început să primim regulat borhot de la fabrică. După aceasta ne-au sosit mașini de tocat paie, de tocat sfeclă și de curățat porumb. In prezent, toate furajele fibroase și suculente, noi le dăm vacilor mărunțite. Pentru fiecare vacă noi am sărat furajele după gust. In timpul verii am hrănit vițele cu secară verde, cu iarbă și trifoi. Cantitatea de lapte a început să crească. Nadia Panciuk și Natașa Remișevskaia au început să obțină de la vacile lor cîte 3000 litri de lapte. Venitul colhozului obținut prin creșterea vitelor reprezintă aproape un milion de ruble.

Și totuși rămăseseră încă multe probleme nerezolvate. Intr-o zi, președintele colhozului a trecut prin „cabinetul" nostru. Nadia Panciuk imediat a început să-i spună:

— Makar Alexandrovici! Dumneavoastră desigur, sînteți tare la matematică. Ajutați-ne să rezolvăm o problemă. Pentru ca să adăpăm bine toate vacile ne trebuiesc 750 de căldări de apă. Noi sîntem 10 mulgătoare. Spuneți-ne, cîte căldări de apă trebuie să aducă fiecare mulgătoare din lacul care se află la o distanță de o jumătate de kilometru de fermă?

— Problema aceasta a fost rezolvată, — a spus președintele. — Vă puteți bucura. Am cumpărat țevi pentru conducta de apă și 100 de adăpători mecanice.

In scurt timp, adăpătorile mecanice au fost instalate. Fierarii Trofim Suhin și Feodor Glasko au lucrat cu multă tragere de inimă. Vițele au început să bea apă din belșug și cantitatea de lapte s-a mărit.

— Și totuși, în fermă sînt multe lipsuri. — a spus tov. Atamanciuk, secretarul organizației de partid. — Vă dau o carte despre experiența crescătorilor de vite din regiunea Moscovei: citiți-o și gîndiți-vă ce trebuie să învățăm noi de la ei...

Această cărticică „O fermă de creștere a vițelor de o înaltă productivitate", care vorbea despre experiența colhozului „Stalin" din raionul Lubovițk am citit-o și am recitit-o de atîtea ori că a trebuit pînă la urmă s-o lipim ca să nu se distrugă cu totul. Ea ne-a ajutat și ne-a învățat multe.

Am început să mulgem vacile de patru ori pe zi în loc de trei. Și aceasta a sporit simțitor cantitatea de lapte.

In anul 1954, noi ne-am luat angajamentul să obținem de la fiecare vacă cîte 3500 litri lapte și sîntem convinse că ne vom ține cuvîntul.

Noi vrem să spunem din tot sufletul fetelor-comsomoliste: mergeți la ferme, ajutați să ridicăm creșterea vitelor, nu vă temeți de greutăți! Noi știm acum din experiență că voința și prietenia înving toate greutățile.

Nadejda Panciuk — mulgătoare, secretara organizației comsomoliste a brigăzii; mulgătoare: Vera Grigorciuk, Velina Gonciaruk, Ania Kovalciuk, Natalia Remișevskaia, Ghelia Milik, Liusea Semko, Liuba Melnik, Ana Gurș, Nina Matveieva, Stasia Rujițkaia, Katia Hrabust,

Colhozul „Komintern"
din regiunea Hmelnițki

(Din „Comsomolscaia pravda" nr. 67/1954).

Foileton

Ambasadorul cartofilor la tovarășul Rabega

Un cartof durduliu și rotofei — așa cum îi stă bine unui trimis special — elegant și spilcuit, cu pielița roză a săpunarilor, a urcat într-o bună dimineață treptele Sfatului Popular al raionului Vida și s-a oprit drept pe biroul inginerului șef al secției agricole. Ca-n basme, cartoful se scutură de trei ori și, după ce căpătă formă și chip de om, începu să discute aprins cu tovarășul Mircea Rabega.

— Mă iertați că vă deranjez dar n-am ce face. Am venit tocmai de la poalele munților să discut cu dumneavoastră.

— Fiți bine venit domnule...

— ...Cartof! Dați-mi voie să mă prezint Sînt reprezentantul tuturor semințiilor de cartofi din țara asta.

— Imi pare bine! Și, cu ce vă putem servi?

— Am venit să vă prezint doleanțele neamului cartoficesc și să încheiem un tratat de prietenie și sprijin între oamenii din raionul Vida, pe care-i reprezentați dumneavoastră (aici urmă o diplomatică plecăciune) și neamul cartofilor, pe care-l reprezint eu. Mai precis, vreau să vă aduc la cunoștință — dacă n-ați aflat pînă acum — că și noi cartofii avem dreptul să ne înmulțim și să ne răspîndim în ținuturile Bărăganului și înțelegem să ne reclamăm acest drept. Noi credem să trebuie să se pună capăt indiferenței și disprețului cu care sîntem tratați în raionul Vida. Acestea sînt doleanțele. In ce privește sprijinul, vă solicităm o atenție deosebită, o îngrijire mai delicată și în schimb vă vom sprijini și noi în problema alimentației. Acesta este tratatul pe care vi-l propun. Aceasta mi-a fost misiunea.

— Vedeți domnule...

— Cartof!

— ...Cartof! Nu știu dacă o să putem încheia cu succes tratativele. Vedeți, cum stau lucrurile... neamul dumneavoastră e cam pretențios și cu asta nu ne prea împăcăm noi.

— Pardon. Noi nu cerem exclusivitate. Puteți să vă ocupați și mai departe de vechii voștri prieteni: cerealele; dar luați-ne și pe noi în seamă.

— Nu, nu e vorba de asta! — răspunse blajin inginerul. Dar, dumneavoastră pretindeți un teren mai afînat, mai nisipos, pe cînd la noi e numai cernoziom. Unde o să vă întindeți rădăcinile și unde o să vă creșteți tuberculele?

— Greșiți, vă asigur că greșiți — se repezi cartoful. Vă pot prezenta documente viabile, vizate și verificate că ne mulțumim și cu cernoziom. Nu vă pretindem decît arătură adîncă, unde să ne amenajăm case luminoase, cu căldură și cu cămări îmbelșugate.

— Da, da, căldură, lumină, hrană... Dar ce te faci cu apa? Ascultă ce-ți spun eu: o să crăpați de sete la vară.

— Vai, tovarășe Rabega! — îi reproșă jignit cartoful. Drept cine mă luați? Eu nu sînt un cartof oarecare, din ăia de tocăniță. Eu sînt un cartof instruit, documentat, eu am venit cu o solie...

Și ca un diplomat instruit și documentat scoase un papirus pe care erau trecute toate satele și apele raionului Vida.

— Să studiem împreună și să vedeți că v-ați speriat degeaba. Aici este Valea Clăniței. Dincoace e Valea Glavaciocului. In aceste locuri e suficientă umezeală și în timpul verii. Nu?

— Să zicem că da. Ei și? Cu o rîndunică nu poți întinde culturi de cartofi.

— Stați, stați, că n-am isprăvit. Aici e comuna Cătunu cu satele Banov și Preajba, în apropierea Dîmbovnicului. Nu se pot face irigații?

— Hm. S-ar putea.

— Cam cît?

— Vreo sută de hectare. Și peste...

— Dar aici la Crevenicu.

— Vreo zece... Dar discutăm de pomană. Pentru irigare ne-ar trebui vreo două motopompe.

— Ei gata! Vedeți! Dacă sînteți binevoitor ne-nțelegem. Putem încheia tratatul...

— Zău, dar ce crezi dumneata? Motopompele se procură așa ușor?

— Le-ați cerut? întrebă ambasadorul cartofilor.

— Auzi, ce idee! le-am trecut în planul de dezvoltare a agriculturii pe raion. Oare mai trebuia să le și cerem? Altceva! Mai ai și altceva?

— Nu... Da!... Nu s-ar putea săpa niște puțuri de irigare? De pildă la Baciu, la Talpa, la...

— Ho, ho! Prea te grăbești domnule cartof! Ce vreți? Să săpăm fîntîni? Meritați voi, cartofii, asemenea muncă?

— Merităm.

— Hm, hm. Se prea poate, dar e greu, și... pe urmă... apa de fîntînă nu e bună de irigat...

— ...

— Trebuie încălzită...

— ...

— E prea rece. Cel mai nimerit ar fi să adunăm apa pîrîiașelor în bazine de acumulare, dar asta e muncă grea, cere multă bătaie de cap. Nu se poate. Am zis! Și declar tratativele întrerupte.

Și bietul trimis special s-a întors înapoi la poalele munților să împărtășească întregului neam al cartofilor insuccesul tratativelor și imposibilitatea de a pătrunde pe teritoriul raionului Vida. Noi nu pierdem însă nădejdea și sperăm că pînă-n vară, tovarășul inginer agronom Rabega va reveni la sentimente mai bune și va încheia pactul propus, chiar dacă va fi nevoit nițel să-și „bată capul" cu cultivarea cartofilor.

ION BURCUȘ,
FLORIN Z. FLORIN

Cîte ceva despre zimbri, despre reparații și despre un director de S. M. T.

Pe-ogorul colectivei, cinci tractoare.
Dar ce tractoare, ia privește, ia!
De glasul lor, cînd va urca spre soare,
Nu numai păsările călătoare,
Ci și-avioanele s-or speria!
Asemenea mărețe intrupări
Rar le e dat privirilor să vadă.
Ca roibii sînt, ce varsă foc pe nări,
Ca zimbri crunți de peste depărtări,
Tractoarele din falnica brigadă.
Un pictor ar lipsi. pe-o pînză mare
Să le aștearnă meșteru-i penel.

Nu lesne poți găsi așa model,
Să șadă zile-n șir făr-o mișcare.

Trimise-au fost de-un S.M.T. vecin
Și s-au stricat pe rînd, în două zile.
In ploaie și sub soarele fierbinte,
Incet încet rugina le cuprinde.

Cam asta-i tot,
Cucernic, mai departe,
La S.M.T., directorul ,tihnit,
Iși iscălește teancul de rapoarte:
„...S-a-ndeplinit de mult... s-a depășit"...
La masa lui, stînd ca la el acasă,
El de cu zori se pune pe semnat.
Tractoarele-s stricate? Lui, ce-i pasă?
Nu el — doamne ferește! — le-a stricat.

Semnînd rapoartele ce-i stau 'nainte,
Incet-încet, rugina îl cuprinde.

S-ajungă prost tractoarele, se poate,
Dar tovul cel cu vată în urechi
Precis are s-ajungă — pe dreptate! —
La fiare vechi!

FLORIN MUGUR

Cronica literară

Eugen Jebeleanu: „Cîntecele pădurii tinere"

Luînd în mînă ultimul volum de versuri al poetului Eugen Jebeleanu, cititorul asociază imaginii populare a codrului, bătrînul tovarăș de suferință și de luptă al poporului, o imagine nouă: tineretul, care crește și se dezvoltă asemeni pădurilor tinere, ocrotite de mîna grijulie a omului.

Poetul face omagiul unei păduri scăldate de o auroră veșnică, o pădure care înfruntă cu dîrzenie rafalele ploilor și ale vînturilor turbate.

Pădure vie-a tinereții
Ce crești în țara mea, senină,
Ți-s ramurile luminate
De cei ce n-au văzut lumină,
Și-n crengile-nverzite, care
De-atîta pasăret s-apleacă,
Sînt toate cîntecele celor
Ce — robi — au trebuit să tacă.

Parcurgînd volumul „Cîntecele pădurii tinere" cititorul se convinge din cea mai mare parte a poeziilor că Eugen Jebeleanu, atunci cînd vorbește despre tinerețe, nu o face pentru a afișa o poză lirică ostentativă. Majoritatea versurilor îți comunică un sentiment sincer și pasionant, mișcător tocmai prin această sinceritate. Mărturisirile eroului liric al poeziilor lui Eugen Jebeleanu nu exprimă regretul amar al omului îmbătrînit înainte de vreme, ci bucuria dobîndirii veșnicei tinereți.

Minunată este primăvara care împodobește tinerețea noastră Trainică și neamăgitoare este și revenirea la tinerețe a generațiilor care nu au cunoscut fericirea deplinei libertăți în anii cînd s-au trezit la viață Dar pentru ca astăzi „pădurea tînără" să-și dezvolte slobodă ramurile a fost nevoie de nenumărate jertfe, din rîndul luptătorilor care au visat o primăvară netulburată de furiile iernii. Poeziile din volum reamintesc cititorului aceasta „Privește minunata noastră tinerețe, bucură-te de ea, dar nu uita niciodată jertfele cu care am dobîndit-o. Și astăzi mai sînt unii care vor să ne răpească fericirea. Să nu-i lăsăm să-și înfăptuiască planurile!" Iată mesajul pe care-l transmite Eugen Jebeleanu tinerilor săi cititori. Acest înalt suflu educativ străbate volumul ca un fir roșu, dîndu-i o firească unitate.

★

Primul ciclu al volumului se intitulează „Drum de 23 August" Aparent, poetul nu este decît un înregistrator al faptelor din jurul său, alteori un simplu povestitor al unor întîmplări de demult Dar aceste „înregistrări" lirice dezvăluie în fața cititorului o întreagă lume complexă, o bogată gamă de gînduri și sentimente.

Poezia „Micul oștean" aduce în fața cititorului imaginea unui luptător sovietic. Aceeași imagine domină și poezia „Vestitorul". Dar „Micul oștean" impresionează mult mai puternic decît „Vestitorul". Mijloacele artistice ale poetului sînt aci incomparabil mai convingătoare. Dacă în „Vestitorul" ostașul sovietic căzut „lîngă rîu, sub norul luptei", rămîne doar o palidă personificare a ideii eliberării patriei noastre de către glorioasa Armată Sovietică — eroul celeilalte poezii, puștiul cu „strălimpezi ochi", fluierînd vesel o melodie triumfătoare, are un contur viu și expresiv, portretul lui distinct vine să sporească forța de convingere artistică a versurilor în care vibrează coardele profunde ale simțirii poetului.

Emoția cititorului nu este pricinuită numai de frăgezimea vîrstei micului oștean Aici nu poate fi vorba de o predilecție pentru proporții miniaturale în sine. Cîntecul băiețandrului de cincisprezece ani, cîntul simplu care merge drept la inimă ca melodia „Catiușei", este asemeni unui vînt binefăcător de primăvara sub adierea căruia cresc cutezător ramurile „pădurii tinere"

Băiețașul abia răsărit căruia i se adresează poetul în poezia „Drum de 23 August" nu știe că acum nouă ani, pe vremea cînd el nici nu era pe lume, prin piața împodobită cu steaguri se încrucișau gloanțele. De aceea poetul îi povestește o întîmplare plină de învățăminte. In urmă cu zece ani, un copil rătăcea prin piața sfîrtecată de exploziile bombelor. In clipa aceea un uriaș colos de fier s-a oprit în fața pruncului înspăimîntat. Dar în mașina de oțel se afla o ființă învățată să se aplece plină de grijă asupra omului în suferință, asupra pruncilor lipsiți de apărare:

...Și-n piață, chiar în piața pe unde calci acuma,
Zbură din tanc o fată, cu pletele de foc.
Cu grijă strînse pruncul la piept, cum face muma
Și-l ridică spre soare, ținîndu-l de mijloc.

Această imagine avînd proporții de simbol, amintește monumentul ostașului sovietic eliberator, înălțat la Berlin. Gestul matern al fetei cu părul blond sugerează luarea sub protecție de către ostașii sovietici a tuturor copiilor din țările pe care le-au dezrobit, sugerează forța și duioșia caldă a celor care apărînd pacea veghează asupra vieții copiilor.

Copiilor din zilele noastre li se pare firesc să găsească în Piața Republicii în dimineața zilei de 1 Ianuarie pomul împodobit cu jucării multicolore, dar acești copii trebuie să afle negreșit că în urmă cu cîțiva ani de la ferestrele Palatului, rafale de gloanțe ucigătoare au secerat vieți ale părinților și fraților lor mai mari. Acest gînd l-a însuflețit pe poet atunci cînd a scris luminoasa poezie „In Piața Republicii". Plimbarea prin piața sclipind în sute de lumini, bucuria trăită de cei mici în fața orașului lor de basm, dă prilej redeșteptării amintirilor Pus față-n față cu tabloul întunecat al zilelor de ieri, prezentul capătă odată mai mult măsura adevăratei sale frumuseți, trecută poate cu vederea de tinerii obișnuiți cu viața cea nouă și care nu au trăit ororile trecutului. Finalul poeziei vine să tragă concluzia firească:

— Ce limpede-i la noi copilăria!
— Dușmanii-ar vrea să ți-o înece-n fum.
Sburdați în pace! ca și-atunci, și-acum
ți-o apară cel ce-a înfrînt urgia.
. . . .
...Te-apropie, sărută-l iar și iară
pe cel ce-n August 23
făcu din iarna ta o primăvară!

In iarna asupririi și nedreptății, au căzut pe baricadele luptei pentru libertatea și fericirea poporului muncitor nenumărați eroi, care prin jertfa lor au pregătit primăvara vieții noastre Amintirea lor o împrospătează în fața cititorilor poeziile din ciclul „Eroi"

O poezie evocă imaginea lui Petre Gheorghe, erou al tineretului. Aici poetul nu se mărginește numai să atragă atenția asupra unor fapte din biografia eroului care se cuvin a fi reținute; în poezie apare și răspunsul celor cărora le este destinată evocarea:

Și trec într-una spre Doftana oameni
Prin soare crud și pomii-n adieri.
Spre șapca veche, spre saboții galbeni
Cravate roșii-apleacă pionieri:

— Nu vom uita, nu, Petre, niciodată! —
Spun pumnii strînși și-adîncii ochi senini

Deosebit de mișcătoare este în acest ciclu poezia „Țăranul căzut" cu subtitlul „1907". Atmosfera apăsătoare, coloritul întunecat, imaginea țăranului mort, îmbrăcat în zdrențe de împrumut, produc asupra cititorului o impresie asemănătoare cu aceea pe care ți-o lasă tablourile lui Octav Băncilă

In suflet prinde să-ți clocotească mai aprig ura împotriva celor care atîta amar de vreme l-au ținut pe țăran sărac lipit pămîntului, lipsindu-l de cele mai elementare mijloace de trai.

Poezia „Cîntare la cimitirul „Trei pruni" exprimă ideea continuității luptei și faptelor celor care s-au jertfit pentru cauza poporului, dar nu au fost atinși de aripa uitării Ei au trăit și trăiesc în mijlocul nostru.

Lacrima-ți zice, nebuna,
Cum că dorm pe totdeauna,
Spune lacrima fierbinte
Cum că dorm Lacrima minte!
Nu sînt ei rasfrînți în ea,
Ci doar slăbiciunea ta.
Nu dorm ei, nu li-i a somn,
Că mai e picior de domn
Și prin țara și pe-aiure,
Nu poate somnul să-i fure...

Citind poezia ești cucerit de tensiunea dramatică a sentimentelor exprimate de profunzimea cu care poetul transmite ideile sale inimii cititorului, de haina măiastră a versului purtînd pecetea autentică a poeziei noastre populare. Din păcate, Eugen Jebeleanu — care ne arată aici că valorificarea creatoare a folclorului este un izvor nesecat de întinerire a poeziei — se mărginește în altă parte a volumului la o searbădă și incoloră pastișare a versului popular:

București, București,
Veacuri lungi o să slăvești,
Pururi o sa-ți amintești,
Anul dezrobirii, anul
Cînd oștirile rusești
Sfărîmara-n foc dușmanul,
Cînd pornira muncitorii
Cu vitejii sovietici
Alungînd năvălitorii... etc.
(„Cîntec despre București")

★

Pentru a scoate în evidență ideea că tinerețea trebuie să fie apărată cu orice preț, pentru a stîrni în sufletul cititorului ura sfîntă împotriva celor care ar vrea să zmulgă din rădăcini „pădurea tînără", poetul nu folosește doar antiteza dintre prezent și trecut. El pune față în față perspectivele pline de măreție ale tineretului nostru, cu destinul pe care ar dori să i-l impună ațîțătorii la un nou măcel mondial. Poeziile din această categorie sînt grupate în ciclul „De dragoste și mînie" Unele dintre ele, sînt cunoscute mai de mult. Poezia „Fîntîna din Coreea" a fost scrisă îndată după publicarea raportului Comisiei internaționale a femeilor pentru constatarea atrocităților săvîrșite de trupele americane în Coreea. Această poezie răsună cu o deosebită forță și astăzi în zilele cînd imperialiștii americani vor să facă din Indochina o a doua Coree. Plin de mînie și de demnitate omenească, vorbind în numele milioanelor de oameni de bună credință, poetul ne-a dat în „Fîntîna din Coreea" alături de „Lidice", pagini de poezie, care pot figura cu cinste într-o antologie a poeziei contemporane universale luptătoare pentru pace.

„Fîntîna din Coreea" descrie la început tabloul unui orășel pașnic. Domnește o liniște deplină. Femeile pregătesc prînzul, bărbații se întorc de la muncă. Dintr-odată acest echilibru este zdruncinat. Neliniștea răscolește adînc sufletele oamenilor. Cititorului i se pare că aude semnalele stridente de alarmă ale sirenelor. In clipa aceasta apare vrăjmașul: cerul se împînzește de sute de avioane sclipitoare care își deșartă peste oraș încărcătura aducătoare de moarte. Dar acesta e de-abia începutul. De aici înainte agresorii imperialiști acționează cu o meticulozitate diabolică In urma avioanelor apar unitățile terestre. Cotropitorii țintesc cu precizie în copiii îngroziți, în bătrîni neputincioși, în piepturile mamelor. S-ar părea că unica oază curată, nespurcată de vrăjmași, a rămas fîntîna limpede în neclintirea ei. Dar ucigașii o folosesc pentru a arunca înăuntru trupurile femeilor, pruncilor și bătrînilor împușcați. In fundul fîntînii abia se mai vede sclipind un nasture simplu de alamă, pe care mîna unei mame l-a cusut trainic de hăinuța copilului ei. Pînă aici poezia pare un jurnal cinematografic grăitor prin autenticitatea lui, fără a mai avea nevoie de comentariul crainicului

Intervenția energică a comentatorului vine să tragă concluzii la desfășurarea evenimentelor. Elementul de la care poetul își începe marele rechizitoriu al ucigașilor îl reprezintă năsturașul de alamă Năsturelul acesta îl îndeamnă pe cititor să se gîndească la toate mîrșăviile nămiților dolarului. In imaginația poetului, licărul abia perceptibil al alămii se preface într-un imens proiector. Ori cît s-ar strădui călăii din New-York să-și ascundă fețele lor buhăite, nimic nu-i poate îndepărta de razele lui. Imaginea năsturelului care-i luminează cu un fascicol de raze pe ucigași, ne comunică în chip răscolitor ideea că toate ființele umilite de cotropitori, toate viețuitoarele pe care aceștia le-au schingiuit, toate obiectele pe care le-au pîngărit, se ridică împotriva lor și le apropie pieirea.

Aceeași idee este cuprinsă și în poezia „Călăul" care poartă ca subtitlu mențiunea „Unuia din Wall-Street". Dar aci, Eugen Jebeleanu nu izbutește în aceeași măsură să ne stîrnească ura împotriva tagmei respingătoare a „călăilor". Pentru a întreține sentimentul repulsiei față de Wall-Streetman poetul începe prin relatarea crimelor săvîrșite de asasin împotriva umanității. Dar după această referire la trecut, poetul vrea să surprindă „starea psihologică" a „călăului" care simte că totul i se împotrivește. Patul i se pare sicriu, fotoliul — lințoliu, mătasea îl „scuipă cu vîlvătăi", scaunele nu-i pot suferi făptura hidoasă. Acest „proces de conștiință" — dacă-l putem numi așa — se limitează aproape exclusiv la descrierea reacțiilor a numeroase obiecte împotriva ucigașului. Elementul om este reprezentat numai în două versuri: **„Norodul legănînd orfanii-n brață, îl sfredelește mult, și îl înghiață".** Călăii însă nu vor dispare numai la privirile pline de mînie ale popoarelor și nici doar datorită rezistenței miraculoase a obiectelor subit însuflețite. Incercarea de a exprima aceasta în finalul poeziei, e umbrită de întreaga desfășurare anterioară a versurilor. Vrînd să adune într-un singur tip trăsăturile caracteristice ale șacalilor din Wall-Street, în fața cărora se ridică împotrivirea energică a omenirii luptătoare, poetul a lăsat pe un plan secundar, elementul determinant care grăbește pieirea călăului.

Imaginii odioase a dușmanilor păcii și tinereții, Eugen Jebeleanu îi opune tabloul luptei unite duse de tineretul lumii pentru pace și un viitor fericit „Cîntecele pădurii tinere" alcătuiesc în volum un ciclu închegat de versuri dedicate celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților. Cu dragoste și înțelegere poetul s-a aplecat asupra generației tinere, proslăvindu-i avîntul și energia, cîntînd marea ei sărbătoare internațională · Festivalul.

Bucuria exuberantă ce se desprinde din poezia „August", concentrarea sobră a expresiei în versurile închinate „Fiului meu", mesajul liric înflăcărat cuprins în „Cei care n-au putut să vină", mărturisesc bogatele resurse ale personalității artistice a poetului, ca și faptul că Festivalul de la București a însemnat pentru Eugen Jebeleanu un fertil izvor de inspirație. Tinerii cititori doresc pe bună dreptate ca impresiile neșterse din zilele Festivalului care au găsit lăcaș în sufletul poetului, să devină „materia primă" a unor noi poezii pline de frumusețe, daruri de preț atît pentru tinerii patriei noastre cît și pentru cei de peste hotare.

Se găsesc în volumul de față și unele poezii în care lira poetului nu-și păstrează tonalitatea și armonia, poezii care în ciuda intențiilor autorului nu izbutesc să ne emoționeze, lăsîndu-ne impresia că nici pe poet nu l-au mișcat adînc faptele pe care ni le semnalează. Elementul emoțional — incompatibil numai cu versificarea unor enunțuri juste din punct de vedere logic și gramatical care nu sînt trecute prin focul inimii — răzbate cu greu în unele poezii din volum, ca: „Vestitorul" / „Tineri de vorbă", „O steaguri", „Cîntec despre București". Rezolvarea artistică a temei pe care și-o propune autorul este făcută în asemenea poezii în mod sărăcăcios, prin noțiuni și categorii abstracte. Patosul poetic este înlocuit cu expunerea corectă a unor adevăruri îndeobște cunoscute.

Poezia „Tineri de vorbă" are doar trei strofe:

— E vară caldă. Cum o fi
La tine, înspre Miazăzi
Ce noapte-albastră, sclipitoare.
La tine-n Nord, cum este, oare?

In goana lui de mii și mii
De veacuri, globul se răci
Și despărțit-a, nu de ieri,
Ghețarii verzi de palmieri.

Noi, însă, nu cunoaștem granițî.
Ostași ai păcii, fără raniți,
Vînt, arșiți, ploi, pot să ne scalde:
Ni-s mîinile-nfrățite — calde.

Două strofe din această poezie vorbesc despre despărțirea geografică a zonelor pămîntului, sugerîndu-ne cauzele acestei separări. (In treacăt fie spus, cititorul nu prea se poate dumiri de ce sînt ghețarii verzi). Atunci cînd este însă vorba să exprime în imagini artistice unitatea de nezdruncinat dincolo de orice granițî, a frontului păcii, în ultima strofă care ar fi trebuit să fie centrul de greutate al poeziei, poetul s-a mulțumit doar cu relatarea indiferentă a unei realități, fără să meargă mai adînc.

Același lucru se poate spune și despre poezia „O steaguri". Ideea că steagurile tuturor țărilor trebuie să fluture întotdeauna „în cerul limpede" și nu „în fumul greu al bătăliei între neamuri", ideea că tineretul din toată lumea luptă în mod activ pentru apărarea păcii sînt lozinci care ne însuflețesc și ne mobilizează. Dar aceste idei transpuse în poezie exclusiv printr-o simplă parafrază versificată, determină nemulțumirea justificată a cititorului, care așteaptă de la Eugen Jebeleanu poezii de măsura valorii poemului „Bălcescu" sau a „Fîntînii din Coreea"

Tineretului nostru, poeții i-au închinat pînă acum relativ puține volume de versuri De aceea — chiar dacă critica literară a menținut o neîndreptățită perdea a tăcerii în jurul volumului — cititorii tineri au primit cu interes și bucurie „Cîntecele pădurii tinere", în care au găsit multe versuri pe placul inimii lor, pornite din inima fierbinte a poetului

Volumul de versuri al lui Eugen Jebeleanu publicat de Editura Tineretului, constituie un exemplu și un imbold pentru toți poeții care se simt legați de viața, lupta și năzuințele generației tinere, care iubesc tinerețea și sînt dornici să-i înalțe cînt de slavă.

BORIS BUZILĂ

Intrecerea continuă

Cine va fi fruntaşul secţiei?

BIRLAD (de la corespondentul nostru **Angelescu Gheorghe**). — Stan Apostol taie la circular capetele şi marginile scîndurilor care au ajuns aici la secţia de valorificare a deşeurilor. Fiecare „surcică" cum zic unii, este folositoare. Stan Apostol lucrează la lăzi de fructe acum.

Azi însă e neliniştit. Intre două operaţii la circular îşi aruncă privirea şi în spre uşă. Dealtfel este îndreptăţit: au trecut 3 zile de la începerea lucrului pe luna mai şi tovarăşa Goleşteanu Vasilica care se ocupă cu evidenţa întrecerilor socialiste nu a venit ca să schimbe graficul de întrecere. Şi doar întrecerea continuă, nu a încetat la data de 1 Mai. Cînd a văzut-o intrînd în secţie nu i-a zis nimic. Se uita doar din cînd în cînd să vadă ce face: a prins pe panoul de placaj noi grafice?, a început să le completeze la zi? Şi în timp ce tînăra Goleşteanu Vasilica făcea toate acestea, sub privirea lui Stan Apostol, secretarul biroului organizaţiei de secţie U.T.M. de la secţia valorificarea deşeurilor a fabricii I.P.R.O.F.I.L.-Gugeşti, raionul Focşani, ceilalţi tineri din echipa de transport de abia reuşesc să scoată afară şi să stivuiască produsele: lăzi de fructe, calupuri de pavaj, inele de sacoşe, funduri şi planşete de pictură, rame de răsadniţe şi altele erau aranjate chiar în faţa secţiei de unde urmau să plece la consumatori.

In ultima lună s-a ajuns ca din secţie să iasă zilnic cîte 500—600 lăzi de fructe, 300 rame de răsadniţe şi altele. Economii mari au fost obţinute, şi ele vor face ca secţia să se utileze cu maşini noi. 100.000 lei din aceste economii au şi fost repartizaţi de către conducerea fabricii I.P.R.O.F.I.L.-Gugeşti pentru începerea acestor lucrări.

Tinerii vorbesc cu mult avînt în special despre faptul că în curînd vor începe fabricarea de jucării pentru copiii oamenilor muncii.

La ieşirea din secţie în jurul panoului aranjat de tînăra Goleşteanu Vasilica, s-au adunat aproape toţi cei 30 de tineri.

Sus în capul panoului stă scris cu litere mari: „Graficul întrecerii socialiste a muncitorilor secţiei de valorificarea deşeurilor — secţia tineretului". Urmează apoi graficele fiecărei echipe. Ţirel Toader şi Dobre Ion, amîndoi circularişti, au depăşit sarcinile de plan cu 68 la sută, Doicescu Costică, Dragomir Gheorghe şi Ghica Ion au obţinut o depăşire a normei de 67 la sută. Cine va fi fruntaşul secţiei în această lună? Nu se ştie... Intrecerea continuă.

Caietul cu realizările muncitorilor

TIMIŞOARA (de la corespondentul nostru **Isacov Svetislav**). — Senhard Magdalena este o fată sveltă cu părul castaniu şi o faţă lunguiaţă. De cîtva timp ea răspunde de evidenţa întrecerilor socialiste. In fiecare zi este aglomerată cu lucrări pînă peste cap. Trebuie să calculeze, să înregistreze cu grijă rezultatele fiecărui muncitor în parte, într-un caiet ce este prins la fiecare război de ţesut. Magdalenei îi place mult această muncă, de aceea ea nu-şi permite niciodată să nu completeze la timp caietul cu realizările muncitorilor respectivi. Se bucură sincer şi mult cînd scrie în caietele muncitorilor de la fabrica „Bumbacul"-Timişoara noile realizări. Cînd distribuie caietele la muncitori cu ultimile calcule, Magdalena nu uită să le spună şi o vorbă bună, de laudă mai ales dacă aceştia şi-au depăşit cu mult normele. De cîte ori nu a spus ea: „Azi aţi făcut treabă bună" ţesătoarelor utemiste Gutenkunst Elisabeta, Szal Ana, Niculaie Elena şi Huss Maria? Şi într-adevăr aceste utemiste merită din plin atenţia Magdalenei. In fiecare zi prin munca lor conştiincioasă, ele reuşesc să dea patriei mai multe ţesături peste plan. Bunăoară acum în primele zile ale lunei mai, ele şi-au realizat sarcinile din nou în proporţie de 117—131 la sută.

Celor care însă rămîn în urmă şi nu îşi realizează planul, căci sînt şi dintre acestea, Magdalena le pune caietul pe maşină şi pleacă mai departe. Cei trataţi astfel nu se supără, dar muncesc în schimb cît 7, ca a doua zi cînd Magdalena le va aduce din nou caietele să o vadă nu posomorită ci veselă, aşa cum ea este atunci cînd se bucură de succesul fiecărui muncitor. Aşa este Magdalena, n-ai ce-i face. Cum ar putea ea, o utemistă să fie indiferentă faţă de cele care rămîn în urmă? Drept este că în ultimul timp, Magdalena nu prea mai are de ce să se supere. Aproape fiecare tînăr din secţia ţesătorie îşi depăşeşte regulat normele.

Brigada I-a condusă de utemistul Pozmor Viliam şi-a realizat planul în primele zile ale lunii mai în proporţie de 105 la sută, iar brigada II-a cu 110 la sută.

Multor tineri li s-au afişat fotografiile în vitrina întreprinderii. Printre aceşti tineri harnici se numără şi utemista Szal Ana. O bucată de material produs de ea însoţit de un panou a fost pus în vitrină. Pe panou stau scrise următoarele rînduri: „Ne mîndrim cu tovarăşa Szal Ana o tînără ţesătoare care îşi dă toată silinţa pentru îmbunătăţirea calităţii".

Muncitorii vîrstnici şi tineri de la întreprinderea „Feroemail" din Ploeşti, intensificînd întrecerea socialistă, obţin noi succese în munca.

Secţia emailaj bai condusă de comunistul Gheorghe Frîncu are normă zilnica emailarea a 9 băi. Organizîndu-şi bine munca şi folosind din plin cele 480 minute de lucru, muncitorii din această secţie, realizeaza zilnic norma în proporţie de 150 la suta

In fotografie: Nicolaie Vişan, şef de echipă, în timpul lucrului.

Foto: DUMITRU F. DUMITRU

DEZBATERE INIŢIATA DE „SCINTEIA TINERETULUI"

„Cum să facem viaţa de U.T.M. mai interesantă, mai plină de conţinut"?

Adunarea utemiştilor din comuna Peret

Organizaţia U.T.M. din comuna Peret, raionul Roşiori de Vede, regiunea Bucureşti a organizat o adunare generala U.T.M. La această adunare tov. Ştefan Papură, secretarul organizaţiei de bază a prezentat un referat despre lucrările şi hotaririle conferinţei organizaţiei raionale U.T.M. Roşiori de Vede şi despre sarcinile mari care stau în faţa utemiştilor şi tinerilor in vederea muncilor de primăvară. La discuţii, utemiştii au criticat munca îngustă, sectară, rigidă a organizaţiei U.T.M. şi au cerut comitetului U.T.M. sa ridice activitatea ei pe o treaptă mai înaltă.

Iată cîteva din discuţiile purtate de utemişti în această adunare.

Cuvîntul utemistului ALMĂJAN PANDELE

Partidul cere utemiştilor să fie printre primii la muncile agricole. Mai mult: ne cere să-i antrenăm, prin muncă de convingere şi pe ceilalţi ţărani muncitori, tineri şi vîrstnici. Utemiştii trebuie să muncească cu rîvnă pentru aplicarea metodelor înaintate aşa cum scrie şi în Hotărîrea partidului şi guvernului. Cinstit vorbind, noi am făcut foarte puţin în această privinţă.

Intr-o duminică, aşa cum ştiţi un tovarăş agronom de la sfatul popular raional ne-a ţinut o conferinţă despre cultivarea porumbului, bumbacului, a legumelor.

Explicaţiile lui m-au făcut să înţeleg şi mai adînc de ce e bine sa semănăm porumbul, cartoful, floarea soarelui, în cuiburi aşezate în pătrat. Asemenea conferinţe care interesează pe toţi ar trebui să se facă cît mai des. Chiar noi utemiştii ar trebui să cerem şi să organizăm asemenea conferinţe. Nu e uşor să lămureşti un om să facă un lucru pe care încă nu l-a făcut, al cărui rezultat încă nu-l cunoaşte din propria lui experienţă, cum e de pildă semănatul porumbului în cuiburi aşezate în pătrat. Dar tocmai asta e treaba noastră a utemiştilor, a organizaţiei noastre: să discutăm cu ţăranii muncitori pe baza faptelor, să-i lămurim concret, să-i ajutăm să înţeleagă că aplicînd metode agrotehnice şi zootehnice înaintate va creşte belşugul şi al lor şi al ţării.

Cuvîntul utemistului TĂNASE ALEXANDRU

Tov. Almăjan a vorbit despre sarcinile utemiştilor în muncile de însămînţări. Răspîndirea metodelor agrotehnice înaintate, cum a arătat şi el şi alţi tovarăşi, are o mare importanţă. Să luăm ca exemplu pe tov. Buliga, pe care-l cunoaşteţi şi voi. Anul trecut, ascultînd de sfatul tehnicienilor, s-a străduit să nu arunce seminţele de porumb aşa, la întîmplare, ci a pus în fiecare cuib doar 2—3 seminţe bune şi a obţinut o recoltă mult mai mare decît ceilalţi ţărani. Dacă ar fi însămînţat în cuiburi aşezate în pătrat ar fi obţinut o recoltă şi mai mare. Aceasta e limpede şi oricine va înţelege dacă-i vom explica bine şi cu răbdare, dacă vom fi noi înşine exemplu în muncă.

Dar organizaţia noastră de bază nu este destul de activă, comitetul nu are suficientă iniţiativă. Mulţi tineri au stat toată iarna degeaba, iar de repararea uneltelor, selecţionarea şi tratarea seminţelor s-au apucat tîrziu. Unii, în tot timpul iernii nu şi-au ascuţit nici cuţitele de plug. Agitatorii noştri au discutat cu mulţi ţărani muncitori, şi în ultima vreme am obţinut succese. Dar iarna am stat degeaba; ori, cîte lucruri nu s-ar fi putut face cu puţină voinţă, cu puţină iniţiativă? La curăţirea zăpezii am obţinut succese astă iarnă tocmai pentru că organizaţia noastră a fost frămîntată de această problemă iar membrii comitetului au fost mai activi, au vorbit cu tinerii, i-au lămurit.

Noi sîntem organizaţia de tineret şi tineretului îi plac lucruri noi. Este ruşinos că noi nu avem de exemplu o echipă de jocuri ca lumea. Avem în sat băieţi şi fete care au talent, care ştiu să cînte, să danseze frumos dansuri naţionale. Am putea organiza şi o echipă de fluieraşi. E ruşinos, mai ales pentru că noi am avut nu de mult o echipă artistică bună, care a fost chiar premiată la diferite concursuri raionale şi regionale.

Biblioteca noastră, care e înzestrată cu cărţi, ar trebui mai bine folosită, mai ales de către tineri. Dacă-i vom îndruma pe tineri să citească, să participe la manifestări culturale, să înveţe ei vor înţelege mai bine politica partidului, vor munci mai bine pentru aplicarea ei.

Cuvîntul utemistului BUZDUGAN ILIE

La prima vedere, pare că la noi la Peret totul merge bine: avem cerc politic, avem şi cor, ţinem şi adunări. Dar adunările le facem în pripă şi discutăm mereu aceleaşi lucruri, de multe ori nu cele mai importante. Corul cuprinde un număr mic de tineri, doar vreo 20, într-un sat atît de mare ca al nostru.

Multe lucruri se fac de formă să nu zică cineva că nu s-au făcut. Spunem că am dus muncă de lămurire despre importanţa colectărilor, că majoritatea utemiştilor şi-au predat cotele. Asta este adevărat. Dar în sat mai sînt tineri neutemişti şi chiar utemişti care nu şi-au achitat întreaga cotă. Oare aceasta nu ne priveşte?

In ultima vreme am primit noi membri în U.T.M. In adunările generale aceşti tineri şi-au luat diferite angajamente, dar comitetul n-a controlat cum şi le-au îndeplinit. Membrii comitetului şi personal tov. Papură n-au dus o muncă individuală cu aceşti tineri, nu li s-au explicat ce fel de organizaţie este U.T.M.-ul, care sînt drepturile şi datoriile unui utemist. Iată nici la această adunare n-au venit toţi utemiştii, iar alţii, deşi participă la adunări, nu iau niciodată cuvîntul parcă nu i-ar interesa cele ce se discută. Trebuie să facem ca activitatea noastră, acţiunile pe care le pornim, să fie frumoase, să-i intereseze, să-i atragă pe toţi tinerii din comuna noastră.

Cuvîntul utemistei ŞTEFANIA BUNEA

Vreau să vă vorbesc despre un lucru care mi se pare foarte important. Despre creşterea rîndurilor organizaţiei noastre.

In sat la noi sînt mulţi tineri, băieţi şi fete între 14—25 ani, dar puţini din aceştia sînt utemişti. Aceasta cu toate că sînt mulţi tineri cinstiţi şi harnici care ar dori să fie utemişti. La noi în organizaţie fete sînt doar patru.

In adunarea care a avut loc nu de mult, voi m-aţi ales în comitetul organizaţiei de bază. Am devenit responsabilă cu munca tinerelor fete în comitet. De aceea eu cer să fiu sprijinită pentru a putea munci şi pentru a atrage mai multe fete în organizaţie.

Vreau să vă povestesc cum am devenit eu utemistă. Am avut o prietenă foarte bună. Ea venea deseori pe la mine şi am vorbit despre multe lucruri. Intr-o zi m-a întrebat de ce nu sînt utemistă. I-am spus că nu mă lasă mama, dar de fapt eu nu ştiam ce este U.T.M.-ul, nimeni nu discutase cu mine înainte ceva despre organizaţia noastră. „Să mă mai gîndesc" i-am zis. Şi într-adevăr m-am gîndit. Un timp m-am interesat mai îndeaproape să văd ce fac utemiştii, ce face organizaţia U.T.M. şi am văzut că organizaţia U.T.M. se interesează ca tinerii de la noi să înveţe, să ducă activitate culturală, să se distreze frumos. Pe mine m-au îndrumat să particip la cor unde mi-a plăcut foarte mult. Şi în cele din urmă m-am hotărît să-i dau tovarăşului Papură, secretarul nostru, cererea de a intra în U.T.M. Dar nici atunci cînd am cerut să fiu primită în U.T.M. nu ştiam ce va trebui să fac eu în organizaţia U.T.M., abia mai tîrziu, după ce am fost primită în organizaţie, am înţeles ce înseamnă să fiu membru al U.T.M. Acum îmi dau seama cît de superficial şi formal s-a muncit cu mine. Şi cred că de acest lucru vă daţi seama cu toţii. Acum ştiu care sînt sarcinile în calitate de utemistă şi mai ales de membră în comitetul U.T.M. şi îmi dau seama că la noi nu se duce încă o serioasă muncă politică de pregătire a tinerilor care urmează să fie primiţi în U.T.M. Dar eu sincer vorbind, nu ştiu cum să duc această muncă politică în rîndul tinerilor şi mai ales al fetelor.

Organizaţia noastră va trebui să se ocupe mult de educarea fetelor. La noi în sat sînt multe fete care nu înţeleg cum trebuie organizată viaţa familiară, adevăratul rost al familiei. Cred că şi aceasta trebuie să ne intereseze pe noi.

Nu-mi dau încă seama cum am putea să ne ocupăm de aceste lucruri dar cred că dacă viaţa de organizaţie, activitatea noastră ar fi mai interesantă, mai frumoasă, băieţii şi fetele din comună ar activa mai cu drag.

★ ★ ★

Adunarea utemiştilor din comuna Peret, n-a fost o adunare deosebită în ceea ce priveşte organizarea. De asemenea, nu toţi utemiştii au luat cuvîntul la adunare. Dimpotriva, au vorbit destul de puţini. Faptul pozitiv este însă că majoritatea celor care au vorbit, au analizat atît conţinutul activităţii organizaţiei, cît şi formele şi metodele de muncă, că problemele care au fost ridicate în cadrul discuţiilor, prezintă un mare interes pentru multe organizaţii de bază U.T.M. S-a arătat, de pildă, că organizaţia nu şi-a îndreptat atenţia spre sarcinile cele mai importante, reieşite din hotărîrile partidului şi guvernului, cum ar fi la sate ridicarea producţiei agricole şi creşterea animalelor, că activitatea educativă nu este destul de intensă, că multe acţiuni sînt formale şi organizate după acelaşi şablon.

La adunare, cu toate că s-au făcut unele propuneri preţioase nu s-a dat răspuns la toate problemele ridicate. Munca de organizaţie este o muncă cu oamenii, cu tineretul, aci nu există cheie universală cu ajutorul căreia poţi deschide toate uşile, poţi rezolva toate problemele.

In cuvîntarile lor, cîţiva utemişti au adresat ziarului „Scînteia tineretului" mai multe întrebari în legatură cu modul în care pot să facă mai plină de conţinut, mai frumoasa, mai interesantă, mai atractivă, viaţa organizaţiei lor de bază.

Redacţia „Scînteii tineretului" socoteşte că lipsurile acestei organizaţii de baza U.T.M., problemele ridicate de utemiştii din comuna Peret, preocupă multe organizaţii de bază U.T.M. de la sate, din şcoli şi facultăţi, din fabrici, uzine, şantiere, preocupă pe mulţi tineri, pe mulţi utemişti, pe mulţi activişti utemişti.

De aceea redacţia cheamă pe toţi cititorii ziarului să-şi spună părerea în legatură cu problemele ridicate, să povestească din experienţa lor şi a organizaţiilor din care fac parte, să ajute utemiştilor şi tinerilor din comuna Peret şi utemiştilor şi tinerilor din alte organizaţii de bază unde există lipsuri asemănătoare cum să facă viaţa de U.T.M. mai interesantă, mai plină de conţinut.

La a 9-a aniversare a eliberării Cehoslovaciei

In primele zile de mai ale anului 1945, cînd întreaga omenire trăia cu emoţie şi fericire momentul zdrobirii fiarei fasciste, glorioasa Armată Sovietică a eliberat Praga şi prin aceasta, a desăvîrşit eliberarea Cehoslovaciei de sub sîngeroasa şi prădalnica ocupaţie hitleristă.

8 Mai — ziua eliberării Cehoslovaciei s-a încrustat pe vecie în viaţa poporului cehoslovac ca cea mai luminoasă zi din zbuciumata sa istorie, ca un moment de cotitură în lupta pentru eliberare naţională şi socială.

Eliberarea Cehoslovaciei de sub cotropirea hitleristă de către invincibilele oşti sovietice, a creat popoarelor ceh şi slovac condiţii favorabile pentru instaurarea regimului de democraţie populară în care oamenii muncii sînt stăpîni pe destinele lor, pe bogăţiile create prin truda lor.

Sărbătorind cu entuziasm cea de a 9-a aniversare a eliberării de sub jugul fascist, poporul cehoslovac face cu încredere bilanţul realizărilor sale, soarbe forţă şi nestrămutată încredere în viitor din victoriile cucerite sub conducerea încercatului său Partid Comunist. Zadarnic au încercat imperialiştii americani să-şi impună dominaţia în Cehoslovacia prin intermediul înrobitorului „plan Marshall", zadarnic au încercat în fel şi chip stăpînii de ieri ai „Skodei" şi „Batei" să stoarcă mai departe vlaga a zeci de mii de muncitori. In februarie 1948 poporul muncitor, mobilizat şi condus de Partidul Comunist, a zdrobit complotul contrarevoluţionar regizat de imperialişti cu concursul politicienilor burghezi, aceeaşi care cu ani în urmă vînduseră la München naţiunea cehoslovacă fascismului german.

Infrîngerea din februarie 1948 nu i-a făcut însă pe imperialişti şi slugile lor să renunţe la planurile criminale de a înrobi din nou Cehoslovacia. Ei au încercat să lovească cu perfidie în partidul clasei muncitoare, să-i submineze capacitatea de luptă, să-l abată de pe adevăratul său drum. In acest scop, ei au folosit agenţi strecuraţi în rîndurile partidului, mercenari trădători şi complotişti de teapa lui Slansky, Svermova, Clementis.

Datorită vigilenţei partidului, a Comitetului său Central şi aceste uneltiri viclene au fost zdrobite, banda de spioni fiind descoperită şi lichidată.

Victoria oamenilor muncii din Cehoslovacia obţinută în februarie 1948 cît şi stîrpirea clicii de complotişti — unelte ale spionajului american — au dovedit încăodată că un popor ce a păşit spre libertate şi fericire nu poate fi întors din drumul său de nici o forţă din lume.

Simţind alături umărul de frate al poporului sovietic, de la care primeşte un ajutor internaţionalist multilateral, poporul cehoslovac a înaintat cu paşi repezi în opera de construire a socialismului.

Intreaga economie se dezvoltă armonios, în mod planificat, fără crize şi stagnări, dovedind superioritatea regimului de democraţie populară asupra celui capitalist şi uriaşa forţă creatoare de care dispune un popor care îşi închină întreaga activitate construcţiei păcii.

Traducerea în viaţă a prevederilor planului bienal şi, apoi, a planului de cinci ani a adus cu sine o considerabilă dezvoltare a industriei grele, şi prin aceasta, s-au creat condiţii favorabile pentru dezvoltarea mai rapidă a întregii economii naţionale şi ridicarea nivelului de trai al maselor muncitoare. La capătul cincinalului volumul producţiei industriale a crescut la mai mult de 200% faţă de 1948, partea sectorului socialist reprezentînd 99,6% din întreaga producţie industrială. Volumul construcţiilor de maşini-unelte a crescut de circa 4 ori faţă de cel mai înalt nivel din timpul capitalismului, iar în ce priveşte producţia de oţel, Cehoslovacia ocupă acum unul din primele locuri din lume.

Succese însemnate au fost obţinute şi în domeniul agriculturii. Datorită sprijinului primit din partea statului, prin crearea unei largi reţele de staţiuni de maşini şi tractoare şi a convingerii prin puterea exemplului — asupra superiorităţii şi avantajelor muncii în colectiv pe baza relaţiilor socialiste — ţărănimea muncitoare păşeşte pe făgaşul socialismului. Creşterea continuă a numărului cooperativelor agricole unice îşi găseşte expresie în faptul că în anul 1953, 262.000 gospodării ţărăneşti grupate în 6679 cooperative agricole, deţineau 32 la sută din întreaga suprafaţă arabilă a ţării.

In momentul de faţă 45,4 la sută din producţia agricolă aparţine sectorului socialist. Unităţile socialiste din agricultură prin recoltele bogate pe care le obţin şi succesele dobîndite în creşterea vitelor — formează puternice puncte de atracţie pentru ţărănimea muncitoare cu gospodării individuale.

Statul democrat-popular desfăşoară o luptă permanentă pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc. Principalul mijloc de creştere a salariului real îl constitue reducerea sistematică a preţurilor.

La 1 aprilie anul acesta a avut loc a treia reducere de preţuri, avînd în vedere peste 53.000 articole de larg consum, reducere prin care populaţia realizează o economie anuală de 5,6 miliarde coroane.

Grija permanentă pentru îmbunătăţirea condiţiilor de muncă şi de viaţă ale celor ce muncesc îşi găseşte oglindirea şi în faptul că an de an cresc alocările bugetare pentru dezvoltarea culturii, pentru învăţămînt, pentru ocrotirea sănătăţii. In anul acesta sumele cheltuite în acţiuni cu caracter social-cultural cresc cu 17 la sută faţă de 1953, ridicîndu-se la aproape 4 miliarde coroane. Va creşte cu peste 30 la sută faţă de 1953 volumul construcţiei de locuinţe, suma alocată fiind anul acesta cu 1,4 miliarde coroane mai mare decît în anul precedent. Datorită avantajelor create de stat, au crescut şi continuă să crească simţitor veniturile membrilor cooperativelor agricole unice şi ale ţăranilor muncitori cu gospodării individuale. In urma analizei făcute de plenarele C.C. ale Partidului Comunist din Cehoslovacia a fost stabilită direcţia dezvoltării mai departe a economiei naţionale a Cehoslovaciei, în aşa fel încît să se asigure o ridicare mai rapidă a standardului de viaţă al celor ce muncesc.

A fost elaborat un plan de măsuri în vederea dezvoltării producţiei agricole, creşterii producţiei bunurilor de larg consum, îmbunătăţirii calităţii şi lărgirii sortimentelor, reducerii sistematice a preţului de vînzare a produselor etc.

Lupta pentru traducerea în viaţă a acestui plan a devenit din prima zi cauza întregului popor muncitor din Cehoslovacia. Tineretul cehoslovac îşi aduce din plin aportul în fiecare din sectoarele construcţiei socialiste. Nenumăraţi tineri se găsesc printre fruntaşii acestei construcţii.

Printre ei se numără strungarul Vaclav Svoboda, sudorul Karel Doutnac şi alte zeci de tineri muncitori. In anii cincinalului aproape 70.000 de tineri şi tinere au luat parte la construirea noului combinat metalurgic „Klement Gottwald", mii de tineri şi tinere au construit „Barajul tineretului" de pe rîul Vag, în Slovacia, au construit fabrici, uzine şi şcoli.

Brigada fruntaşă de tineret „Julius Fucik" de la mina „Stahanov" din Ostrava lucrează după graficul ciclic. In decurs de un an această brigadă a extras 7.100 tone de cărbune peste prevederile planului.

In agricultură, tineretul este iniţiatorul introducerii noilor metode de muncă. Peste 250 tineri cehoslovaci au primit din partea Comitetului Central al Uniunii Tineretului Cehoslovac insigna onorifică „Fucik" pentru succese în muncă.

In cinstea celui de al 10-lea Congres al Partidului Comunist din Cehoslovacia, tineretul cehoslovac, alături de întregul popor obţine noi succese în muncă. Congresul a dat un puternic avînt în întreaga ţară.

Oamenii muncii din Cehoslovacia ştiu că viaţa lor nouă, liberă, plină de bucuria muncii creatoare, o datorează eliberării patriei lor de către Armata Sovietică, sprijinului neprecupeţit pe care Marea Ţară a Socialismului îl acordă Cehoslovaciei ca şi celorlalte ţări de democraţie populară în opera de construire a socialismului. Poporul cehoslovac care a cunoscut adevărata faţă a militarismului prusac, sprijină politica fermă a U.R.S.S. îndreptată spre împiedicarea renaşterii Wehrmachtului, spre rezolvarea democratică a problemei germane, spre crearea unui sistem de securitate colectivă în Europa.

Intre poporul nostru şi poporul frate cehoslovac s-au sudat trainice legături de prietenie şi sprijin reciproc. Poporul nostru este mîndru că alături de vitejii ostaşi sovietici, şi-au dat contribuţia la eliberarea Cehoslovaciei şi trupele noastre. Sîngele vărsat de ostaşii romîni pe culmile înzăpezite din Tatra şi Banska Bistriţa, uneşte şi mai puternic popoarele romîn şi cehoslovac în lupta pentru construirea socialismului şi apărarea păcii.

Cu prilejul celei mai mari sărbători naţionale a poporului-frate cehoslovac, poporul şi tineretul nostru îi urează noi şi măreţe succese în munca de construcţie paşnică.

PRIMĂVARA IN RAIONUL AMARADIA...

Marin Mihalache

A căzut multă zăpadă în această iarnă peste ţara noastră dar parcă nicăeri atît de multă ca în Oltenia. Ce mai viscol a fost!

De la Craiova, mergi mult spre nord, cîteva zeci de kilometri, pe o şosea nu tocmai bună. Sînt multe cîmpuri negre, proaspăt arate şi aproape tot atîtea verzi, semănate cu grîu din toamnă. Altele, alburii, aşteaptă să fie arate. Cele mai multe sînt ogoare mici, adevărate fîşii. Oamenii de pe aici au pămînt puţin şi risipit. Dar în acest peisaj pestriţ, întîlneşti şi imense cîmpuri verzi sau negre, asupra cărora ochiul se opreşte cu plăcere, odihnitor: sînt tarlalele vreunei gospodării de stat sau colective. De asemenea, printre plugurile trase de boi, se văd ici colo tractoare puternice, care ară adînc şi cu spor.

In fiecare sat se văd preocupări noi, îmbucurătoare. Se repară garduri, se cară piatră pentru îmbunătăţirea şoselei, se plantează pomi pe margine, se pun stîlpi pentru lărgirea reţelei electrice. In multe curţi se înalţă stive de cărămidă arsă, semn că oamenii se gîndesc să-şi durează case trainice, de zid. Pămîntul pe aici are calităţi remarcabile pentru cărămidă, precum şi pentru ţiglă, care nu se mai cumpără de aiurea. Prin curţi se află puţine vaci. In schimb, ca în nici o altă parte a ţării, capra se află mai pe lîngă fiecare casă, fiind mai uşor de crescut, mai modestă, mulţumindu-se cu puţin

Pe drum, şiruri de care trase de boi care păşesc domol, cară sare, gaz, tutun, textile şi unelte agricole pentru cooperative. Depozitul raional se află la Negoeşti, într-o fostă casă boierească, veche de peste 250 de ani, înconjurată de ziduri groase de cărămidă, care amintesc de epoca feudală. Alături se întinde un parc, cu pomi seculari. Aici, unde altădată răsunau aspre porunci şi iobagii aşteptau cu căciula în mînă cuvîntul boierului, s-au oprit acum carele cu boi care duc mărfuri pentru cooperative.

Ca şi istoria îndelung sbuciumată a locuitorilor din aceste părţi, care-şi spun cu mîndrie olteni — dar numindu-se în glumă ei între ei, nu se ştie pentru ce, şi juveţi — pămînturile sînt tot atît de frămîntate şi sbuciumate, asemănîndu-se aidoma unor valuri care cresc tot mai mult, pe măsură ce se depărtează de firul văii, spărgîndu-se în talazuri uriaşe dealurile împădurite, ce se întind de o parte şi alta.

Amară, precum o spune şi numele satului — Amărăşti — aşa a fost în trecut viaţa pe aici. Cei mai mulţi plecau primăvara spre Bucureşti sau spre alte oraşe, căutînd de lucru. Unii se apucau de negoţ. Se încovoiau sub greutatea cobiliţelor, strigîndu-şi marfa pe străzile Capitalei. Intîlneşti în aceste sate oameni care au trăit cea mai mare parte a vieţii lor în Bucureşti, căruia îi cunosc toate colţurile, mai abitir decît cei ce s-au născut aici.

Mulţi copii nu-şi terminau şcoala şi plecau în Bucureşti după părinţi. Desculţi şi în sdrenţe, dormind clae peste grămadă prin ganguri, la un loc cu şobolanii şi gunoaiele oraşului cu lumini fluorescente, care făceau reclamă şampaniei, micii pui de olteni vindeau ziare, strigînd cît îi ţinea gura, dar ei înşişi abia reuşind să silabisească ceea ce atît de insistent întindeau trecătorilor.

Cei care rămîneau în sat munceau din greu pe pămîntul care nu era al lor. Şi cîte forme îmbrăca exploatarea chiaburească! Iată, am în mînă un carnet. E al chiaburului Hurezeanu Dumitru, care în anii trecuţi îşi nota:

„Dat lui Nicolae Matei 1 per. opinci să facă 4 zile muncă".

„Dat lui Ionel Ungureanu 2 băniciori porumb să facă 8 zile muncă".

„Dat 2 purcei lui Guţă să secere 3 pogoane grîu".

Sînt simple însemnări, dar cîte se desprind din ele!

La asprele realităţi sociale, s-a adăugat vitregia naturii, care nici astăzi nu s-a schimbat. Apa care a dat numele său raionului, constituie o adevărată pacoste pentru oamenii din aceste locuri. Pe o vale neobişnuit de largă, fără nici un vad propriu zis, secînd cu totul în verile secetoase, dar năvălind în nestăvilite puhoae atunci cînd plouă mai mult sau se dezgheaţă, apele Amaradiei curg de-a lungul raionului, paralel cu alte ape ale Olteniei, dar mult mai puţin vestite decît acestea.

Amaradia a adus în fiecare an multe necazuri satelor care îi urmează cursul, înşirate de-a lungul ei ca nişte mărgele de mărimi diferite. In deosebi în această primăvară, Amaradia cea capricioasă şi-a făcut de cap.

Datorită vieţii aspre pe care au dus-o, oltenii sînt oameni mîndri. Cei de pe aici pomenesc cu mîndrie de Tudor Vladimirescu, al cărui sat de naştere se află nu departe. Oameni iuţi, aprigi la mînie, repeziţi la vorbă, aceşti urmaşi ai lui Tudor au o anumită mîndrie, specific oltenească. Chiar cel mai sărac e în stare, cînd se întoarce acasă după multă vreme, să ia de la Craiova un taxi care să-l ducă pînă-n sat, să-l vadă oltenii. Ba unii, îşi îmbracă un dinte sănătos în aur, ca să lucească în gură, cînd vorbeşte, cînd rîde, sau îşi pune un cercel în ureche, cu care se fuduleşte.

Multe s-au schimbat în ultimii ani în viaţa ţăranilor olteni.

Dar oamenii mai au încă necazuri. Nimic nu se face bătînd din palme. Sînt prea puţine mori; se pierde timp aşteptînd rîndul. Nu totdeauna la cooperative se aduc mărfuri frumoase. Mai sînt speculanţi care se duc miercurea la Craiova iar joia la Melineşti, să vadă cum merge tîrgul, făcîndu-şi socoteala cît cîştigă dacă cumpără dintr-o parte şi vînd în alta. Uneori le reuşeşte. Sînt rămăşiţe ale trecutului: spiritul negustoresc, format de-a lungul a mulţi ani, a lăsat la unii urme adînci.

Se duce o luptă sistematică împotriva preţurilor umflate. Uneori auzi discuţii de acest fel:

— De ce ceri atît? Cu cît iei, de pildă, d-ta chibritul?

— Cu atît.

— Şi cîte chibrituri iei pe un ou? Fă socoteala că înainte dădeai mai multe ouă pe o cutie de chibrituri.

Discuţia e lămuritoare, practică, iar exemplele rămîn în picioare

La aceste necazuri se adaugă altele. La căminul cultural s-a ars lampa aparatului de cinematograf, în unele sate caravana vine prea rar, din cutare carte au sosit prea puţine exemplare la bibliotecă, iar bibliotecara raionului e supărată că nu mai are încă o cameră. Un taur de rasă de la staţia de montă s-a îmbolnăvit, iar unii pomi primiţi pentru plantare au sosit cu rădăcinile uscate.

Ţăranii se rup cu greu de trecut, dar totuşi se rup. Sînt preocupaţi de metode noi de muncă. In case, sînt cărţi împrumutate de la bibliotecă. Unii au fost la Bucureşti, la consfătuire, călcînd acolo unde nici n-au visat vreodată: în palatul Consiliului de Miniştri. Le-a apărut numele în ziare, au fost imprimaţi la radio, de li s-a auzit vocea în toată ţara, povestind cum au obţinut recolte mari.

Sînt în raion mai multe şcoli de 7 ani. Mulţi din şcolari poartă cravata roşie de pionier. Unele sate au grădiniţe: o cameră modestă cu jucării, unde dimineaţa educatoarea aduce copii de mînă.

Pionierii îşi amenajează terenuri sportive. Mulţi din ei au citit pe Mitrea Cocor, cunosc eroii tineretului, ascultă radio la căminul cultural. Pe ei alte zile îi aşteaptă. Unii au şi plecat la şcoli mai înalte.

Astăzi, aerul e parcă mai uşor, mai proaspăt. Pomii au înmugurit. Dintre toţi, mai grăbit, liliacul stă gata să-şi desfacă frunzele; în curînd va înflori, colorînd în alb imaculat, şi în toate nuanţele violetului, grădinile. Cît de straşnică a fost iarna, tot a învins primăvara! Tot aşa s-au petrecut lucrurile şi cu destinul acestor oameni, care după îndelungată viaţă amară, îşi ridică acum capul. Figurile lor s-au înviorat: primăvara aduce multe nădejdi noi.

In această duminică, odată cu mugurii ce pe zi ce trece se deschid spre soare, căutîndu-i căldura şi lumina, 20 de familii de ţărani din comuna Amărăşti pun bazele unei vieţi noi. Deocamdată sînt numai 20. Dar ei sînt pionierii care s-au desprins de ceilalţi şi au pornit-o înainte. E drept, unii păşesc încă timizi, nehotărîţi şi în sinea lor tot se mai uită înapoi. Alţii sînt mai curajoşi. Printre ei, cel ales aseară ca preşedinte al colectivei, — Iacob. Băiat sărac, în trecut a vîndut ziare la Bucureşti. Trimis pe front, a căzut prizonier. Ce a văzut în Uniunea Sovietică, l-a determinat să se ceară voluntar împotriva fascismului. Cînd s-a terminat războiul şi s-a întors în Amărăşti, s-a înscris în partid şi a început să-şi lămurească consătenii.

Azi e ziua inaugurării sau „nunta", cum a spus cu bucurie în cuvîntarea sa ţăranca Istrate Catrina, povestind cum a muncit ca slugă la moşier pînă la 32 de ani, şi cum auzind că se înscrie în colectivă, nevestele chiaburilor, au venit la ea ca s-o îndemne „să nu-şi dea pămîntul".

Au venit la această sărbătoare ţărani din toate satele din jur. Unii în căruţe, cu familia. Este prima inaugurare anul acesta. Şi în alte sate sînt cereri de formare, dar cei mai mulţi vor să vadă cum merg cele care s-au înfiinţat.

S-au pregătit ca de o zi mare în viaţa lor. Cei mai veseli sînt copiii. S-au căţărat pe gard ca să poată vedea mai bine. Se uită uimiţi la tractor şi la tractorist, care a fost trimis să ajute noii colective, şi în capul lor încolţeşte de pe acum visul de a deveni tractorişti.

Au venit tarafele de lăutari renumite în toată Oltenia, lăutari vestiţi care au cîntat şi în Bucureşti, la radio, fapt de care amintesc mereu, ca de un act care i-a înobilat. Sînt bucuroşi: au auzit că vor putea cînta în curînd la radio Craiova. Mai bătrîn între ei, Nicolae Lungu ştie mai bine de 60 de hore vechi. Il învaţă cu drag pe cei mai tineri, bucuros că nu se va pierde comoara vechilor hore olteneşti.

Au venit echipele artistice care participă la concurs. Sub cerul albastru al plaiurilor olteneşti, ce măreţ răsună glasurile tinereşti:

„Te slăvim Romînie, pămînt părintesc,
Mîndre planuri sub cerul tău paşnic rodesc"

Urmează echipa de jocuri de la Stina, formată numai din bătrîni, echipă cu care, pe drept, se mîndreşte întreaga regiune, şi care a participat în anii trecuţi la finala concursului pe ţară, fiind premiată.

Se încinge horă. Tînărul tractorist cu ochi negri se prinde în joc. Se uită fetele la el cu coada ochiului, şi ies mai în faţă, doar, doar vor fi luate în seamă. Iar Maria Slătaru cîntă cu foc un cîntec bătrînesc, stîrnind rîsul tuturor:

„Măicuţă m-aş însura
Fată urîtă n-aş lua.
Nici frumoasă nu prea-mi place
Că prea mulţi prieteni face.
Cînd vine cu dămîncarea
Ii ţin prietenii calea,
Şi-i mănîncă dămîncarea
Şi-o trînteşte toată valea".

Cîntecul trezeşte vechi gelozii. Cînd colectiviştii pun masa pentru a cinsti cum se cuvine evenimentul, o femee oacheşă rămîne de o parte încıudată. Degeaba o invită celelalte. Cînd vine şi soţul s-o roage, îi strigă, tremurînd toată:

— De ce s-a aşezat aia lîngă tine? Iţi rup părul să ştii, să nu te prind că joci cu ea!

Seara tîrziu, după prezentarea unui film de către caravana cinematografică a regiunii, grupuri, grupuri, oamenii se răspîndesc pe la casele lor. Cînd toţi au plecat, preşedintele nou ales mai merge odată pe la grajduri: priveşte, cu drag carele, plugurile şi boii care rumegă liniştiţi. A izbîndit un mare vis al său. Ii vin în minte încăodată cele văzute acum 10 ani în U.R.S.S. Incă de atunci încolţise în mintea sa gîndul că dacă se va întoarce acasă nu va avea odihnă pînă nu se va face şi în sat la ei colectiva

In casă e linişte. Priveşte cu drag chipul nevestei. Alături în leagăn, doarme cel mai mic din cei trei copii.

Iacob mai iese odată în poartă, aprinzîndu-şi o ţigară. Se gîndeşte: ce zi mare a fost astăzi! Işi va aduce aminte şi cînd va fi bătrîn.

Inainte de a intra în casă mai priveşte odată sediul colectivei inaugurate. Pe cerul limpede, luminat de lună nouă flutură steagul pe care l-au înălţat astăzi. Il cuprinde cu privirea şi simte că i se umezesc ochii. Din prag îi face cu mîna. Mîine soarele va lumina şi steagul lor al colectiviştilor din Amărăşti.

...Liniştea solemnă a nopţii domneşte peste sate. Numai apele domolite ale Amaradiei clipocesc asemenea unei doine olteneşti. Sînt uimite de ceea ce văd: pe mari distanţe, oamenii de pe aceste pămînturi frămîntate s-au pornit să tae apelor drum mai drept, creînd canale şi proectînd diguri de protecţie, care îi vor feri pe viitor de necazurile pe care le-au îndurat atîta amar de vreme din partea apelor, care, în sfîrşit vor fi potolite şi învinse.

A 9-a aniversare a eliberării Germaniei de sub jugul hitlerist

Se împlinesc astăzi 9 ani din ziua cînd Germania ca urmare a loviturilor nimicitoare date de Armata Sovietică hoardelor hitleriste, a fost eliberată de sub jugul fascist.

9 ani în istoria unui popor nu înseamnă foarte mult, dar pentru poporul german acești ani au constituit anii unor evenimente care vor rămîne înscrise pe veci în istoria sa. Pentru prima oară pe teritoriul german — în răsăritul țării — s-a constituit un stat democratic, în care puterea aparține poporului — Republica Democrată Germană.

R. D. Germană pășește astăzi pe drumul sigur al dezvoltării pe toate tărîmurile, bucurîndu-se de sprijinul și ajutorul permanent al marii Uniuni Sovietice și a celorlalte țări democratice.

R.D. Germană este un factor de seamă în asigurarea păcii în Europa prin lupta permanentă și hotărîtă pe care o duce pentru unificarea Germaniei.

Lupta poporului german pentru unificarea patriei sale se bucură de sprijinul Uniunii Sovietice care duce permanent o politică menită să asigure pacea în Europa prin crearea unui stat german unit, democratic și pașnic. Expresie a acestei politici este tocmai tratatul pentru asigurarea securității colective în Europa propus de Uniunea Sovietică.

In contrast cu aceasta puterile occidentale în frunte cu S.U.A. își bazează planurile lor agresive pe renașterea mașinii de război naziste, pe transformarea Germaniei occidentale în principala bază de atac europeană.

Acest fapt este confirmat de tratatele agresive de la Bonn și Paris patronate de S.U.A. menite să oficializeze renașterea Wehrmachtului.

Politica militaristă a puterilor occidentale sprijinită de marionetele adenaueriste aduce suferințe cumplite populației din vestul Germaniei care trăiește astăzi în aceeași cumplită mizerie și sub aceeași groaznică teroare ca și pe vremea lui Hitler.

Dar în socotelile lor imperialiștii americani nu țin seama de factorul cel mai important: voința poporului german care nu mai dorește ca cel mai buni fii al săi să-și dea viața pentru interesele capitaliștilor americani, care nu mai dorește ca orașele Germaniei să fie transformate în mormane de ruine.

Tineretul muncitor al patriei noastre, alături de întregul popor, trimite un fierbinte salut de luptă tineretului democrat din Germania a cărui luptă pentru pace ne este bine cunoscută.

★

Cu prilejul celei de a 9-a aniversări a eliberării Germaniei de sub jugul fascist publicăm două articole trimise din Berlin special „Scînteii tineretului", scrise de Horst W. Lukas și care prezintă aspecte caracteristice din viața tineretului din R.D. Germană și Germania occidentală. In primul, autorul ne relatează despre munca avîntată a unei brigăzi de muncitori, avînt caracteristic întregului tineret din R.D. Germană. In cel de al doilea articol ni se relatează despre viața grea a unui tînăr muncitor din Germania occidentală.

Brigadierul Emil Sonneck

Cuptoarele joase ale turnătoriei de oțel West din Calbe sînt învăluite de un nor gros de aburi și de o ploaie măruntă de scîntei strălucitoare, iar fierul roșu aprins curge prin jghiaburi în oalele mari de turnat. In fiecare zi același tablou, aproape în fiecare oră o descărcare și oalele de turnare sînt neîncetat în mișcare, transportînd oțelul topit la mașinile de turnat în forme. Săptămîni și luni, aceeași muncă: oalele își duc încărcătura lor roșie aprinsă, și după ce sînt golite, coaja de zgură, provenită din metalul pentru topire se îngroașă, se depune tot mai mult pe fundul lor, crește în volum și micșorează capacitatea oalelor.

Acest lucru l-a pus pe gînduri pe șeful de lucrări al întreprinderii, tovarășul Nobel, care a căutat cu înfrigurare ca aceste oale de turnat, să nu mai trebuiască să fie trimise la reformă după 100—150 de descărcări. Hotărîrea sa a fost luată rapid: aici trebue să se înființeze o brigadă, care să vină de hac cu ciocanul și dalta oalelor de turnat, să se ocupe de fiecare oală în parte, după particularitatea fiecăreia, să le curețe de zgură după fiecare descărcare. Numai așa se va putea realiza o durată mai lungă de utilizare și să se micșoreze prețul de cost, numai atunci se vor realiza aceste economii, cînd vor exista oameni care să spargă coaja de pe aceste oale.

Astfel a luat ființă brigada de tineri curățitori de zgură!

De atunci înainte, în fiecare dimineață, cu mult înainte de începerea schimbului, Emil Sonneck, din brigada „curățitorilor de zgură", putea fi văzut mergînd pe platforma de descărcare. Privirile sale căutau pretutindeni să găsească ceva, care putea fi de folos în munca grea a brigăzii sale, și el singur hotăra ce oale să fie duse cu macaraua pe un loc liber, în apropiere de cuptoare, unde „curățitorii de zgură" munceau neobosiți. La început a fost foarte greu. Niciunul din cei cinci brigadieri nu au avut vreo cunoștință despre aceste oale de turnat, provenind din locuri diferite de muncă — unul de la atelierul de materii prime, altul de la sfărîmarea minereului și un al treilea de la mașina de turnat în forme. Dar toți erau însuflețiți de aceeași voință — de a-și îndeplini sarcina încredințată. Ei doreau să întreacă norma de 170 de descărcări de fiecare oală — normă existentă în Republica Democrată Germană.

Această muncă grea a dat rezultate bune, pentru că în curînd norma de 170 de descărcări de oală a fost depășită; repede au apărut oale cu care s-au realizat peste 300 de descărcări. Peste tot în uzină nu se vorbea decît de aceasta și graficul zilnic de muncă a înregistrat-o ca o realizare record. Mulți au vorbit chiar despre un record mondial — cu oala nr. 2 s-au efectuat 774 descărcări.

★

La 20 și 21 februarie Emil Sonneck a luat parte la Congresul tinerilor brigadieri și al celor mai buni muncitori tineri. A fost ales președintele Congresului. La Congres a cunoscut el — și aceasta formează una din cele mai frumoase amintiri ale sale — pe un tînăr prieten francez și pe un prieten din Germania occidentală, care și-au exprimat împreună cu toți ceilalți voința comună a tuturor tinerilor de a lupta împotriva tratatelor dela Bonn și Paris.

Emil Sonneck subliniază cu tărie că participarea sa la Congres a fost de o importanță extraordinară pentru el și că acolo a învățat multe lucruri, nespus de importante pentru el însuși, pentru brigada sa și pentru munca ei în comun. Brigada sa posedă acum un document înmînat de Erich Honnecker și care poartă următoarea inscripție: „Pentru brigada de tineri „curățitori de zgură" de la turnătoria de oțel West din Calbe, pentru realizarea record de 774 descărcări cu o oală de turnat. Realizarea voastră excepțională este un exemplu de urmat pentru toate brigăzile de tineri în acest an".

Dacă ne oprim cîteva minute lîngă cuptoare și privim pe curățitorii de zgură cum descojesc marile oale de descărcare cu ciocane mari și dălți grele, sîntem convinși că brigada lor își va bate în curînd propriul său record și că în curînd vom putea vedea înscrise pe o oală de descărcare „1.000 de descărcări".

Tînărul șomer Harald

L-am întîlnit pe Harald, conducătorul unei delegații de tineri din Germania occidentală, la Saalfeld, unde se afla în vizită, împreună cu alți cinci tineri din Brema, ca invitați ai organizației „Tineretul Liber German" de pe lîngă întreprinderea naționalizată Mauxion, din Republica Democrată Germană. Cele ce ne-a povestit despre lupta tineretului din Germania occidentală împotriva remilitarizării și a tratatului „comunității defensive europene" despre lupta tineretului din Germania occidentală pentru unitatea patriei noastre, ne-a impresionat puternic.

In timp ce Harald ne povestește, gîndurile noastre fug în urmă cu cîteva zeci de ani. Revedeam parcă orașul Brema, odinioară cel de al doilea important port german, port pentru importul de cafea, tutun, bumbac; vechi oraș portuar german, loc de comerț pașnic. Dar cuvintele lui Harald ne descriu Brema de astăzi într-o altă lumină — ca o anclavă americană în zona britanică de ocupație a Germaniei, cu ruinele vechiului oraș, cu reclamele țipătoare ale lămpilor cu neon, cu muzică asurzitoare de jazz — adevăratul „mod de viață american" —, cu aproximativ 30.000 de șomeri.

Printre acești șomeri se numără peste 5.000 de tineri și comitetul comunal pentru șomaj are o „secțiune pentru tineret", condusă de Harald Vahrenholz. Și acest Harald se află în fața noastră: slăbuț și de o paliditate izbitoare, în vîrsta de 25 de ani, de profesiune tinichigiu.

Multe nopți a stat Hildegard, tînăra soție a lui Harald, singură în mica lor locuință din subsol și l-a așteptat zadarnic, toată noaptea. Din 1950, Harald este șomer și viața a devenit deosebit de grea pentru el, ca și pentru soția și copilul lui. Atunci cînd Harald se înapoia acasă noaptea tîrziu, bucuros că anunțurile biroului de plasare, care îndemnau pe muncitori să se înroleze voluntar în „apărarea federală a frontierelor" au dispărut toate în cursul nopții, soția lui îl întîmpina cu reproșuri.

Dar iată că într-o dimineață Harald primi o invitație a biroului de plasare — „Ofertă pentru un post liber". Hildegard răsuflă ușurată. In sfîrșit, vor putea să cumpere micuțului lor un nou paltonaș, poate că banii vor ajunge și pentru o pereche de pantofi pentru Harald. Ea așteptă toată ziua în zadar. Harald se înapoie acasă abia noaptea tîrziu. „Am refuzat postul — spuse Harald — pentru că vor să mă trimeată la Kaiserslautern pentru construirea unor cazărmi, dar eu nu construesc cazărmi!"

Sărăcia continuă cu toate lipsurile și certurile zilnice se înmulțesc. Harald refuză încă în două rînduri aceeași ofertă de serviciu. El nu vrea să lucreze la construirea de cazărmi. A treia oară, i se face cunoscut că i se suprimă ajutorul de șomaj pe timp de patru săptămîni.

Hildegard este de părere că Harald nu ar fi trebuit să meargă atît de departe; ar fi trebuit să se gîndească cel puțin la ea și la copilul lor. Dar Harald știe că tocmai pentru aceea a mers atît de departe, pentru ca ea și copilul lor să nu mai trebuiască să locuiască într-un adăpost anti-aerian și pentru ca copilul să nu cunoască nopțile de bombardament. Hildegard îl părăsește atunci, pleacă la părinții ei și înaintează cererea de divorț.

Se mai revăd odată, dar revin aceleași vechi reproșuri.

Dar iată că sosește o invitație pentru o vizită în Republica Democrată Germană. Harald se hotărăște să o ia pe soția sa cu el. Părinții ei se opun — au auzit vorbindu-se că în R. D. Germană orice om este urmărit pas cu pas. Totuși, curiozitatea soției lui Harald este mai puternică și ei pleacă împreună în Republica Democrată Germană.

Au văzut multe lucruri la Berlin și apoi au vizitat întreprinderea naționalizată Mauxion din Saalfeld, au luat masa împreună cu muncitorii la cantină, au stat de vorbă cu ei și i-au văzut muncind. Au vizitat grădinițe de copii și case de cultură și într-o seară, Hildegard a dansat chiar cu un ofițer sovietic, care a participat împreună cu o delegație de comsomoliști la inaugurarea clubului tineretului din Saalfeld. Și într-una din zile, Hildegard a spus soțului său: „Acum pot să te înțeleg, Harald, acum știu pentru ce lupți, acum — după ce am văzut totul cu ochii mei. De acum înainte nu vei mai auzi nici un reproș din partea mea".

HORST W. LUKAS

Berlin, mai 1954

Partizanii păcii din țările Asiei și zona Pacificului resping politica agresivă a S. U. A.

PEKIN 7 (Agerpres). — CHINA NOUA transmite:

Secretariatul Comitetului de legătură al partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului a dat publicității un comunicat în care se spune printre altele:

„Intre 3 și 6 mai 1954 a avut loc la Pekin ședința lărgită a Secretariatului Comitetului de legătură al partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului, înființat în octombrie 1952, în conformitate cu hotărîrea Congresului partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului. Ședința a fost convocată pentru a face schimb de experiență dobîndită în ultimul an și jumătate de popoarele din diferitele țări din această regiune a lumii în activitatea lor pentru apărarea păcii.

La ședință au participat: Liu Nin-I (China), secretar general al Comitetului de legătură; José Venturelli (Chili); Togo Kameda (Japonia); Ciun Sun Un (Coreea) și V. Kojevnicov (U.R.S.S.) adjuncții secretarului general; Han Șer Ia, președintele Comitetului coreean pentru apărarea păcii; dna. Utiarudji, vicepreședintă a Comitetului național indonezian al partizanilor păcii; Takin Luin, vicepreședinte al Comitetului birman pentru apărarea păcii; Liao Cen-ci, membru al prezidiului Comitetului chinez pentru apărarea păcii; Șibbanlal Saxena, membru al Consiliului păcii din întreaga Indie; Suroso, secretar general al Comitetului național indonezian al partizanilor păcii; Kenta Kaneko (Japonia) și Riu Elli (Noua Zeelandă) — membri ai Comitetului de legătură al partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului, precum și reprezentanți din partea Vietnamului, Tailandei și Japoniei.

Ședința s-a desfășurat într-o atmosferă de înțelegere reciprocă și prietenie.

La ședință a avut loc un schimb de păreri cu privire la situația internațională, dezvoltarea mișcării pentru pace în diferite țări din Asia și zona Pacificului și la activitatea secretariatului Comitetului de legătură al partizanilor păcii în perioada ce s-a scurs de la încheierea lucrărilor Congresului partizanilor păcii din țările Asiei și zona Pacificului.

Participanții la ședință au subliniat că cele 18 luni care au trecut, concomitent cu creșterea forțelor populare ale păcii în întreaga lume, în mișcarea pentru pace din diferitele țări ale Asiei și din zona Pacificului au fost obținute mari succese și că prietenia și unitatea popoarelor din aceste zone s-au întărit și mai mult în lupta lor comună pentru pace.

Toți participanții la ședință au condamnat politica agresivă a S.U.A. și acțiunile cercurilor agresive americane și au arătat că aceste acțiuni constituie o serioasă primejdie pentru pacea și securitatea în Asia și în întreaga lume și exercită o influență nefastă asupra dezvoltării normale a economiei, asupra culturii naționale, vieții și drepturilor cetățenești ale popoarelor din diferite țări.

Participanții la ședință au declarat că sprijină actuala conferință de la Geneva la care participă Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, Marea Britanie, Statele Unite, Franța și alte țări interesate. Ei și-au exprimat speranța fierbinte că această conferință va realiza un acord pentru reglementarea pașnică a problemei coreene și pentru stabilirea păcii în Indochina.

Participanții la ședință și-au exprimat regretul pentru faptul că India, Indonezia, Birmania, Pakistanul, Ceylonul și alte țări din Asia nu au putut participa la conferința de la Geneva din cauza obiecțiunilor Statelor Unite.

Incălcarea acordului de armistițiu din Coreea de către comandamentul trupelor O. N. U.

KAISUNG 7 (Agerpres). — CHINA NOUA transmite:

La 30 aprilie membrii polonez și cehoslovac din comisia neutră de supraveghere, au prezentat comisiei militare de armistițiu un raport asupra cazurilor de încălcare a acordului de armistițiu săvîrșite de comandamentul trupelor Națiunilor Unite, încălcări exprimate prin trimiterea de întăriri militare în Coreea de sud. Raportul se referă la perioada 27 iulie 1953—15 aprilie 1954.

In raport se spune că de la semnarea armistițiului, comandamentul trupelor Națiunilor Unite, înlocuind materialele de război în Coreea, nu a respectat deloc principiul stabilit, conform căruia materialul de război destinat reîmprospătării trebuie să fie identic din punct de vedere al cantității, eficacității și tipului cu cel vechi. Așa de pildă, la sfîrșitul lunii martie 1954, comandamentul trupelor Națiunilor Unite a introdus în Coreea de sud 97 de avioane de luptă de diferite tipuri mai mult decît a scos din Coreea.

In raport se arată că comandamentul trupelor Națiunilor Unite, conform celor stabilite de echipele neutre de inspecție, a introdus în Coreea avioane de luptă folosind alte puncte de debarcare decît porturile de acces stabilite în acordul de armistițiu.

In raport se menționează că în scopul împiedicării aducerii de întăriri militare în Coreea, comisia neutră de supraveghere a dat instrucțiuni echipelor neutre de inspecție să verifice toate materialele de război introduse în Coreea, sub formă de piese detașate și de schimb. Comandamentul trupelor O.N.U. refuză însă să permită comisiei neutre de supraveghere și echipelor ei de inspecție să efectueze verificările de rigoare.

In raport se spune în continuare că situația devine din ce în ce mai serioasă, întrucît comandamentul trupelor O.N.U., concomitent cu întărirea forțelor sale militare în Coreea, încălcînd acordul de armistițiu împiedică pe toate căile activitatea echipelor neutre de inspecție staționate în porturile de acces de pe teritoriul controlat de americani. In asemenea condiții aceste echipe nu-și pot îndeplini funcțiunile.

Membrii polonez și cehoslovac din comisia neutră de supraveghere, se spune în raport, consideră necesar să ceară comandamentului trupelor Națiunilor Unite să înceteze imediat încălcarea acordului de armistițiu, săvîrșită prin introducerea de întăriri militare și să pună capăt piedicilor în calea activității comisiei neutre de supraveghere și a echipelor ei de inspecție.

Corespondență din Geneva

După căderea fortăreței Dien Bien Fu

Opinia publică a urmărit cu atenție activitatea diplomatică și parlamentară care s-a desfășurat în cele 2 zile de întrerupere a dezbaterilor conferinței de la Geneva. Se constată aci că toate eforturile au fost îndreptate în aceste zile la Paris, Washington și Londra spre restabilirea „unității" occidentale care, ultimele evenimente o dovedesc, scîrție din toate încheieturile. In ce privește rezultatul votului de încredere cerut de guvernul Laniel, el n-a provocat nici cea mai mică surpriză în cercurile conferinței. După cum se știe manevrele guvernului Laniel au eșuat cu privire la împiedicarea dezbaterilor problemei Indochinei în Adunarea Națională iar în ultimile 48 de ore guvernul a folosit ample acțiuni de culise menite să asigure majoritatea necesară votului de încredere.

Dar despre cîtă încredere are poporul francez în politica antinațională a guvernului Laniel, întreaga presă franceză s-a ocupat pe larg. Astfel, ziarul „Le Monde", într-un articol intitulat „Incredere forțată", caracterizează politica guvernului francez ca „făcînd să sară în ochi distanța enormă între aparențele în care îmbracă evenimentele și trista realitate a faptelor", aceasta subliniind contradicția între cuvintele despre pace ale miniștrilor francezi și faptele lor la remorca intențiilor agresive ale cercurilor conducătoare americane. Ziarul scrie în continuare că poporul francez „refuză să poarte la 12.000 km. de metropolă o cruciadă al cărei risc este internaționalizarea războiului, căci nu poți înspăimînta comunismul cu napalm". In concluzie, ziarul scrie că încrederea cerută de guvernul francez este un cuvînt „mult prea nobil pentru a defini adeziunea de circumstanță care este așteptată" și atrage atenția acelora care avînd ocazia de a se întîlni cu reprezentanții R.D. Vietnam „își vor lua asupra lor responsabilitatea de a respinge la nesfîrșit încercarea de a se ajunge la rezultate prin negocierea unui acord".

Comentînd modul penibil în care votul a fost obținut de guvernul Laniel, presa genevează de azi dimineață subliniază că „guvernul francez stă suspendat de un fir de ață" și că aprobarea politicii sale nu arată de fapt decît că opinia publică din Franța nutrește dorința fermă a continuării cu succes a lucrărilor conferinței de la Geneva care s-ar fi întrerupt din cauza unei crize de guvern.

Ziarul „La Suisse" caracterizează votul obținut ca „un vot de circumstanță mai curînd ca „de încredere" iar „Gazete de Lausanne" atrage atenția că părerile critice „exprimate de majoritatea oratorilor cu privire la evoluția negocierilor de la Geneva constituie observații pe care guvernul francez și reprezentanții lui la Geneva nu le pot subestima sau de care să nu țină seama". Uzînd de obișnuitele manevre parlamentare, guvernul francez se menține încă, iar d. Bidault a cărui politică a prilejuit un nou avertisment puternic, va trebui să arate în ce măsură va folosi indicațiile deputaților francezi „de a folosi la maximum posibilitatea de încheiere a păcii în Indochina pe care o oferă conferința de la Geneva".

Rezultatul votului și mai ales condițiile în care el a fost obținut nu lasă nici o iluzie asupra „autorității și popularității" guvernului Laniel. Poporul francez dorește să se pună capăt vărsării de sînge în Indochina, să se pună capăt politicii de șantaj și tergiversare, politicii de sacrificare a intereselor naționale ale Franței în folosul cercurilor agresoare americane.

In același timp o puternică impresie a produs vestea cuceririi fortăreței franceze Dien Bien Fu de către armata populară vietnameză.

Victoria militară și politică de la Dien Bien Fu are o profundă semnificație. Ea sună ca un avertisment dat acelora care-și închipuie că pot oricînd să transforme în realitate planurile lor nebunești. Dien-Bien-Fu era unul din pionii strategiei americane în Indochina. Bine cunoscutul comentator american Walter Lippmann a arătat că planul care poartă numele generalului Navarre urmărea să transforme Dien-Bien-Fu în punctul unde urma să fie atras și nimicit, grosul trupelor armatei populare vietnameze. In acest scop garnizoana de la Dien-Bien-Fu a fost mărită considerabil; ea cuprindea o cincime a forțelor franceze mobile din întreaga Indochină. Menținerea Dien-Bien-Fu lui a devenit scopul tuturor acțiunilor colonialiste întreprinse în acest moment în Indochina. Inspre fortăreață au fost trimise importante întăriri, ca o dovadă a interesului ce i-a fost atribuit la Paris și Washington. După cum a arătat chiar și premierul francez Laniel în cadrul recentelor dezbateri din Adunarea Națională Franceză: „Noi (e vorba de colonialiștii francezi și protectorii lor americani n.r.) am făcut tot ce ne-a stat în putință pentru a ajuta trupele Uniunii Franceze în luptă. Am pus la dispoziția comandamentului tot ce putea întări forța sa. S-a făcut tot posibilul pentru a se ușura situația fortăreței".

In ultimele zile cînd devenea limpede înfrîngerea colonialiștilor, comentariile presei occidentale subliniau consecințele pe care le-ar avea o victorie a armatei populare vietnameze. „France-Presse" arăta că „rezultatul bătăliei de la Dien-Bien-Fu ar putea da în scurt timp peste cap atitudinea de fermitate pe care americanii ar fi dorit s-o adopte lagărului occidental". Iar agenția americană „Associated Press" sublinia că „viitoarele acțiuni americane vor depinde în mare măsură de rezultatul bătăliei de la Dien-Bien-Fu".

Efectul căderii fortăreței Dien-Bien-Fu pentru desfășurarea viitoare a luptelor din Indochina este important. Nu mai puțin importante însă sînt consecințele de ordin politic. Ziarul „New York Times" arăta clar că cercurile guvernante din S.U.A. „se tem mai puțin de consecințele militare decît de cele politice ale evenimentelor".

Căderea fortăreței Dien-Bien-Fu se produce în momentul în care politica americană „de pe poziții de forță" întîmpină dificultăți crescînde. Impotrivirea față de acțiunile inițiate de mister Dulles în legătură cu Indochina, se resimte puternic în rîndurile aliaților S.U.A. Marea Britanie nu se arată dispusă să se angajeze într-o aventură militară în Indochina. Franța este obosită după un război îndelungat și lipsit de orice perspectivă. Statele asiatice se opun cu hotărîre extinderii războiului din Indochina. In aceste condiții delegația americană la Geneva s-a trezit izolată de cei pe sprijinul cărora conta. E drept, în zilele din urmă au fost întreprinse o serie de manevre cu scopul de a reface „unitatea" occidentală. Chiar și președintele Eisenhower a socotit că este necesar să intervină personal în ajutorul delegației americane aflată în dificultate.

Acum, în ajunul dezbaterii problemei indochineze la Geneva, prin căderea fortăreței Dien Bien-Fu, politica americană „de forță" înregistrează o nouă înfrîngere.

Oamenii simpli, în special din Franța, au posibilitatea să constate că aventurile militare puse la cale de către puterile colonialiste sînt sortite unui inevitabil eșec și că la Dien-Bien-Fu s-a irosit sînge omenesc numai pentru că magnații din Wall-Street au nevoie de un război care să înghită producția lor de armament și pentru că guvernanții francezi îi urmează orbește. Războiul din Indochina ar fi încetat de mult dacă S.U.A. nu s-ar fi opus cu încăpățînare. Aceasta a dus la irosirea a nenumărate vieți omenești.

Poporul vietnamez dorește pacea. Lucrul acesta a fost afirmat și dovedit în repetate rînduri. El știe însă să-și apere cu strășnicie independența. Aceasta o dovedește în mod concludent felul în care s-a terminat bătălia de la Dien-Bien-Fu.

7 mai (prin telefon).

Căderea fortăreței franceze de la Dien Bien Fu

— Derută în sinul delegațiilor occidentale la Geneva —

PARIS 7 (Agerpres). —

Fortăreața Dien Bien Fu a fost cucerită de Armata Populară Vietnameză. Luptele se dau în prezent la 4 km. dincolo de Dien Bien Fu, în preajma fortului Isabela.

Fortăreața Dien Bien Fu în jurul căreia s-au dat lupte aproape 60 de zile, avea o deosebită importanță pentru întregul dispozitiv strategic al trupelor colonialiste franceze din Vietnamul de nord. Ziarele franceze au arătat în repetate rînduri că dacă fortăreața Dien Bien Fu cade, „întreaga deltă a Tonkinului este sacrificată". Comandamentul francez și strategii americani voiau să mențină cu orice preț Dien Bien Fu, localitate situată la circa 80 km. de frontieră. Nenumăratele parașutări de trupe care au fost sacrificate în mod inutil, intervenția avioanelor americane în luptele de la Dien Bien Fu arată cîtă importanță au acordat cercurile guvernante de la Paris și Washington menținerii acestei fortărețe.

Agenția americană Associated Press consideră căderea fortăreței Dien Bien Fu drept o „pierdere a unei părți a elitei trupelor Uniunii Franceze din Indochina".

Cucerirea fortăreței Dien Bien Fu constituie o importantă victorie a unităților Armatei Populare Vietnameze care au nimicit și capturat puternice unități ale trupelor franceze evaluate la peste 20.000 soldați și ofițeri, dintre care 6.000 de mercenari germani și din trupele marionetă ale lui Bao Dai.

Vestea cuceririi importantei fortărețe Dien Bien Fu de către Armata Populară Vietnameză, considerată ca una din pozițiile cheie ale colonialiștilor francezi în Indochina, a produs îngrijorare în rîndurile cercurilor oficiale franceze. In timpul ședinței Adunării Naționale Franceze, primul ministru, Laniel, a anunțat căderea fortăreței Dien Bien Fu. Președintele, în semn de doliu, a suspendat ședința.

Nu mai mică a fost consternarea resimțită la Washington, unde în timpul ședinței senatului, liderul majorității republicane, Knowland, s-a urcat la tribună anunțînd înfrîngerea suferită la Dien Bien Fu. După cum se știe, Knowland a cerut în urmă cu două zile intervenția directă a trupelor americane în Indochina.

Președintele Eisenhower a făcut o declarație în legătură cu căderea fortăreței Dien Bien Fu unde, după cum se știe, trupele colonialiste franceze au folosit numeros material de război american.

După cum relatează agenția France Presse, la Geneva știrea căderii fortăreței Dien Bien Fu a produs derută în rîndul reprezentanților occidentali prezenți la conferința miniștrilor afacerilor externe.

Șeful delegației americane, Bedell Smith, a făcut o declarație în care și-a mărturisit consternarea față de înfrîngerea suferită la Dien Bien Fu.

Conferința de presă a delegației sovietice

GENEVA 7 (Agerpres). — TASS transmite:

In după amiaza zilei de 7 mai, serviciul de presă al delegației sovietice la conferința de la Geneva a miniștrilor afacerilor externe a organizat la Casa Presei o conferință de presă pentru ziariștii sovietici și străini care informează despre lucrările conferinței. La această conferință de presă, care a trezit un deosebit interes în cercurile ziaristice, s-au întrunit cîteva sute de reprezentanți ai presei din diferite țări.

L. F. Ilicev, șeful serviciului de presă din Ministerul Afacerilor Externe al U.R.S.S., a făcut la conferința de presă următoarea declarație:

„Unele organe de presă străine, referindu-se la surse franceze, răspîndesc știri că „rugămintea francezilor cu privire la un armistițiu la Dien Bien Fu pentru evacuarea răniților" ar fi fost respinsă. Totodată se fac referiri la întrevederea care a avut loc la 6 mai între un reprezentant al delegației franceze și un reprezentant al delegației Republicii Populare Chineze.

Aceste știri, apărute în presă, nu corespund realității și denaturează faptele.

După cum se știe la 28 aprilie delegația franceză a exprimat delegației sovietice rugămintea „de a rezolva problema evacuării răniților din regiunea Dien Bien Fu". Se știe de asemenea că delegația sovietică a privit cu simpatie propunerea ca problema evacuării răniților să fie rezolvată neîntîrziat și ca, în scopul rezolvării cît mai grabnice a acestei probleme, reprezentanții părților interesate să se întîlnească deîndată, dacă este necesar, la Geneva.

Se anunță că la 6 mai, la rugămintea sa, reprezentantul delegației franceze s-a întîlnit cu reprezentantul delegației Republicii Populare Chineze, abordînd în cadrul acestei convorbiri problema oportunității evacuării răniților din regiunea Dien Bien Fu. După cum s-a aflat, reprezentantul delegației chineze a primit cu simpatie această rugăminte a delegației franceze și a opinat în sensul că pentru grăbirea rezolvării acestei chestiuni ar trebui ca ea să fie discutată la ședința de vineri 7 mai a conferinței miniștrilor afacerilor externe, în cadrul discutării problemei indochineze. Tocmai pentru ziua de 7 mai a fost fixată prima ședință în legătură cu problema indochineză.

Delegația franceză nu a manifestat însă, după cum se vede, interes față de această propunere îndreptată spre rezolvarea cît mai grabnică a problemei evacuării răniților. Mai mult, în seara zilei de 6 mai delegațiile Franței, Angliei și S.U.A. au anunțat că ele propun ca în loc de vineri 7 mai discutarea problemei indochineze să fie amînată pentru sîmbătă 8 mai sau pentru luni 10 mai.

Faptele sus-menționate arată cine tergiversează rezolvarea problemei evacuării răniților din Dien Bien Fu și în același timp cine răspîndește informații false în scopul înșelării opiniei publice.

Conferința de la Geneva

Ședința din 7 mai

GENEVA 7 (Agerpres). —

După o întrerupere de două zile, conferința miniștrilor afacerilor externe de la Geneva a continuat la 7 mai dezbaterile asupra problemei coreene. Ședința a început la ora 15, ora locală, și a fost prezidată de V. M. Molotov, ministrul afacerilor externe al U.R.S.S.

In cadrul acestei ședințe au luat cuvîntul șeful delegației filipineze, Carlos Garcia, și șeful delegației columbiene, Zuleta Angel.

Cei doi vorbitori s-au pronunțat împotriva propunerii delegației R. P. D. Coreene, susținînd propunerea americană. Atît delegatul filipinez cît și cel columbian s-au pronunțat împotriva retragerii trupelor străine din Coreea înainte de efectuarea alegerilor pe întreaga Coree.

Ședința a luat sfîrșit la ora 17, ora locală.

S-ar putea ca la 8 mai să nu se dezbată în continuare problema coreeană, pe de o parte pentru că nu s-au înscris noi oratori, iar pe de altă parte pentru că ar fi posibil să se înceapă discutarea problemei indochineze, în cazul cînd pregătirile necesare vor fi terminate.

Declarațiile guvernelor de rezistență din Patet Lao și Khmer

PEKIN 7 (Agerpres). —

Agenția Vietnameză de Informații anunță că la 5 mai guvernul de rezistență din Patet-Lao a dat publicității o declarație referitoare la conferința de la Geneva. Declarația este semnată de Soavannavong, primul ministru al guvernului de rezistență din Patet-Lao.

In declarație se spune: Pentru a stabili pacea pe teritoriul întregii Indochine, guvernul de rezistență din Patet-Lao consideră necesar să trimită o delegație pentru a participa la conferința de la Geneva.

★

După cum relatează Agenția Vietnameză de Informații, guvernul de rezistență din statul Khmer a publicat la 3 mai o declarație cu privire la necesitatea trimiterii unei delegații pentru a participa la conferința de la Geneva.

Declarația a fost semnată de Șon Ngok-Min, președintele guvernului de rezistență din statul Khmer.

Scurte știri

● Ziarul „Pravda" relatează că la Moscova continuă consfătuirea unională a activului de lucrători din transportul feroviar. Inovatori, reprezentanți ai celor mai diferite profesiuni, oameni ai tehnicii și științei — participanți la consfătuire au continuat discuțiile pe marginea rezultatelor muncii transportului feroviar în 1953.

La 6 mai, la lucrările consfătuirii au participat tovarășii G. M. Malenkov, N. A. Bulganin, L. M. Kaganovici, A. I. Mikoian, M. G. Pervuhin.

● Ținînd seama de demersurile cetățenilor și ale organizațiilor obștești cu privire la aplicarea pedepsei cu moartea asasinilor și în scopul întăririi ocrotirii vieții cetățenilor, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a extins asupra persoanelor care au săvîrșit asasinate cu premeditare în circumstanțe agravate, acțiunea decretului Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. din 12 ianuarie 1950 „Despre aplicarea pedepsei cu moartea trădătorilor de patrie, spionilor, sabotorilor — diversioniștilor".

● La invitația Uniunii Naționale a studenților francezi, a sosit la Paris delegația studenților sovietici, condusă de T. Ablova, membră în Prezidiul Comitetului Antifascist al tineretului sovietic.

● Tinerii vietnamezi din regiunile ocupate de colonialiștii francezi refuză să se înroleze în armata baodaistă și să lupte împotriva fraților lor.

După cum relatează agenția Associated Press, autoritățile franceze și baodaiste care, prin recenta mobilizare generală au prevăzut recrutarea a 500.000 de tineri vietnamezi, întîmpină mari dificultăți în operațiunile de înrolare.

● Camera deputaților din Italia a adoptat o rezoluție în care cere guvernului „să se atăture sau eventual să ia inițiativa unui acord internațional asupra interzicerii armelor de exterminare în masă".

Informații

Federația națională a foștilor deținuți și internați politici antifasciști anunță că luni 10 mai 1954 la ora 17 va avea loc în sala Muzeului „Lupta revoluționară a poporului" din str. Biserica Amzei nr. 5—7, o adunare comemorativă cu prilejul împlinirii a 10 ani de la moartea luptătoarei antifasciste Olga Bancic.

★

Delegațiile sindicale străine care se află în țara noastră la invitația C.C.S. au vizitat în cursul zilei de vineri, stațiunea de odihnă Sinaia, Muzeul Peleș și Muzeul Doftana.

Seara, delegațiile s-au înapoiat în Capitală.

(Agerpres).

REDACȚIA: București Piața Scînteii Tel. Nr. 7.61.00 ADMINISTRAȚIA București Str. Academiei 17. Tel. 5.79.50. DIFUZAREA: Tel. 5.38.77. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii.